

Bruselj, 8.12.2022
COM(2022) 701 final

2022/0407 (CNS)

Predlog

DIREKTIVA SVETA

o spremembi Direktive 2006/112/ES glede pravil o DDV za digitalno dobo

{SEC(2022) 433 final} - {SWD(2022) 393 final} - {SWD(2022) 394 final}

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

1. OZADJE PREDLOGA

- **Razlogi za predlog in njegovi cilji**

Davek na dodano vrednost (DDV) je pomemben vir prihodkov vseh držav članic EU¹. Je tudi ključni vir financiranja proračuna EU, saj se 0,3 % DDV, pobranega na nacionalni ravni, prenese na EU kot lastna sredstva, to pa predstavlja 12 % celotnega proračuna EU. Čeprav je DDV ključen pri oblikovanju proračunske politike, sistem DDV zavirajo neoptimalne metode pobiranja DDV in nadzora v zvezi z njim. Sistem pa nalaga tudi prevelika bremena in povzroča čezmerne stroške izpolnjevanja obveznosti.

Težave, ki jih povzročata neoptimalna pobiranje DDV in nadzor v zvezi z DDV, se izražajo kot izguba prihodkov, znana kot „vrzel pri pobiranju DDV“². Znatno del te izgube, ki je za leto 2020 ocenjen na 93 milijard EUR, nastaja zaradi goljufij neplačujočih gospodarskih subjektov znotraj Skupnosti³. Vrzel pri pobiranju DDV vključuje tudi prihodke, izgubljene zaradi domačih goljufij in utaj na področju DDV, izogibanja DDV, stečajev in plačilne nesposobnosti ter napačnih izračunov in upravnih napak. Poleg tega, da je dovzeten za goljufije, je sistem DDV postal tudi vse bolj zapleten in obremenjujoč za podjetja. Pravila o DDV za čezmejno trgovino, ki so bila sprejeta pred 30 leti, namreč niso prilagojena poslovanju v digitalni dobi, zato je treba razmisliti o tem, kako bi lahko tehnologijo uporabili za zmanjšanje upravnih bremen in s tem povezanih stroškov za podjetja ter hkrati za boj proti davčnim goljufijam.

Zato je Komisija v svojem akcijskem načrtu iz leta 2020 za pravično in preprosto obdavčitev, ki podpira okrevanje⁴, napovedala zakonodajni sveženj pravil o DDV za digitalno dobo, ki ga je vključila v delovni program Komisije za leto 2022⁵. Ta predlog je del navedenega svežnja, in sicer skupaj s predlogom uredbe Sveta o spremembi Uredbe (EU) št. 904/2010 glede ureditev upravnega sodelovanja na področju DDV, potrebnih v digitalni dobi⁶, in predlogom izvedbene uredbe Sveta o spremembi Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 282/2011 glede zahtev za informacije za nekatere ureditve DDV⁷.

Po napovedi davčnega akcijskega načrta Komisije je Svet izjavil, da „podpira predlog Komisije za pojasnitev, poenostavitev in posodobitev pravil EU o DDV“ ter „pozdravlja napoved Komisije, da bo posodobila obveznosti poročanja za čezmejne transakcije; [...] in

¹ Eurostat: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Tax_revenue_statistics.

² Vrzel pri pobiranju DDV je skupna razlika med pričakovanimi prihodki od DDV na podlagi zakonodaje o DDV in pomožnih predpisov ter dejansko pobranim zneskom:
https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-gap_en.

³ Europol: <https://www.europol.europa.eu/crime-areas-and-statistics/crime-areas/economic-crime/mtic-missing-trader-intra-community-fraud>.

⁴ COM(2020) 312 final.

⁵ COM(2021) 645 final (Priloga II, točka 20).

⁶ Please include reference when available.

⁷ Please include reference when available.

namero Komisije, da bo preučila, ali je treba prilagoditi okvir DDV gospodarstvu platform⁸. Resolucije Evropskega parlamenta na splošno podpirajo pobude za boj proti goljufijam na področju DDV⁹. Poleg tega je Evropski parlament izrecno podprl pobudo z besedami, da „z zanimanjem pričakuje zakonodajni predlog za posodobitev obveznosti poročanja o DDV“¹⁰. Evropski parlament je nedavno sprejel resolucijo¹¹, v kateri je potrdil, da je seznanjen s potencialom podatkov in digitalnih orodij za zmanjšanje birokracije in poenostavitev različnih obveznosti davkoplačevalcev, zlasti na področju obračunov DDV in rekapitulacijskih poročil, ter pozdravil predlog Komisije za posodobitev, poenostavitev in uskladitev zahtev o DDV z uporabo poročanja v realnem času na podlagi transakcij in izdajanja elektronskih računov. V resoluciji je poudaril tudi, da je raznolikost davčnih predpisov držav članic obremenjujoča, in izrazil podporo sistemu Unije „vse na enem mestu“, je pa tudi pozval, naj se področje uporabe sistema razširi na širši nabor storitev.

Zadevni sveženj ima tri glavne cilje:

- (1) posodobitev **obveznosti poročanja o DDV**¹² z uvedbo zahtev za digitalno poročanje, na podlagi katerih se bodo standardizirale informacije, ki jih morajo davčni zavezanci za vsako transakcijo davčnim organom predložiti v elektronski obliki. Hkrati se bo uvedla obveznost izdajanja elektronskih računov za čezmejne transakcije;
- (2) obravnavanje izzivov **platformnega gospodarstva**¹³ s posodobitvijo pravil o DDV, ki se uporabljajo za platformno gospodarstvo, da se reši vprašanje enakega obravnavanja, pojasnitvijo pravil o kraju dobave oziroma opravljanja, ki se uporabljajo za te transakcije, ter okrepitev vloge platform pri pobiranju DDV, kadar omogočajo kratkoročno oddajanje nastanitve v najem ali prevoz potnikov, ter
- (3) zmanjšanje potrebe po več **registracijah za DDV** v EU ter izboljšanje delovanja orodja, ki se uporablja za prijavo in plačilo DDV za prodajo blaga na daljavo¹⁴, in sicer z uvedbo enotne registracije za DDV. To pomeni izboljšanje in razširitev obstoječih sistemov „vse na enem mestu“ (VEM) / uvoznega sistema „vse na enem mestu“ (UVEM) in obrnjene davčne obveznosti, da bi bilo čim manj primerov, v katerih se mora davčni zavezanec registrirati v drugi državi članici.

- (1) Poročanje o DDV in zahteve za digitalno poročanje

⁸ Sklepi Sveta o pravični in učinkoviti obdavčitvi v času okrevanja, davčnih izzivih, povezanih z digitalizacijo, in dobrem davčnem upravljanju v EU in zunaj nje (FISC 226 ECOFIN 1097, dok. [13350/20](#)).

⁹ Resolucija Evropskega parlamenta z dne 24. novembra 2016 Na poti k dokončnemu sistemu DDV in boju proti goljufijam pri DDV (2016/2033(INI)); Resolucija Evropskega parlamenta z dne 4. oktobra 2018 o boju proti carinskim goljufijam in zaščiti lastnih sredstev EU (2018/2747(RSP)).

¹⁰ Resolucija Evropskega parlamenta z dne 16. februarja 2022 o izvajanju Šeste direktive o DDV: kaj je potrebno za zmanjšanje razlike v DDV v Uniji (2020/2263(INI)).

¹¹ Resolucija Evropskega parlamenta z dne 10. marca 2022 s priporočili Komisiji o pravični in preprosti obdavčitvi, ki podpira strategijo za okrevanje (P9_TA(2022)0082).

¹² Obveznosti poročanja o DDV se nanašajo na obveznost podjetij, registriranih za DDV, da davčnim organom redno poročajo o svojih transakcijah, kar omogoča spremljanje pobiranja DDV.

¹³ V zvezi s tem se izraz „platformno gospodarstvo“ nanaša na opravljanje storitev prek platforme.

¹⁴ https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-e-commerce_en

Direktiva o DDV je bila sprejeta v sedemdesetih let prejšnjega stoletja, zato privzete zahteve glede poročanja niso digitalne. Ob tem pa svetovni trend kaže premik od tradicionalnega načina izpolnjevanja zahtev predpisov v zvezi z DDV k izmenjavi podatkov o transakcijah z davčnimi upravami v realnem času, kar pogosto temelji na izdajanju elektronskih računov. Direktiva o DDV¹⁵ predstavlja pomembno oviro na poti k digitalizaciji, saj se mora državam članicam odobriti odstopanje, da lahko sprejmejo zahteve za digitalno poročanje na podlagi zahtev za obvezno izdajanje elektronskih računov.

Kljub temu je, zlasti s takim odstopanjem, več držav članic uvedlo različne vrste zahtev za digitalno poročanje, na podlagi katerih davčni organi prejemajo informacije po posamičnih transakcijah. Zaradi izboljšanja davčnega nadzora in odvračilnega učinka, ki zadeva neskladnost, so se ukrepi izkazali za uspešne pri povečanju pobiranja DDV. S tem povezano povečanje prihodkov od DDV v obdobju 2014–2019 je za države članice, ki so v tem obdobju uvedle zahteve za digitalno poročanje, ocenjeno na 19 do 28 milijard EUR, kar ustreza letnemu povečanju prihodkov od DDV za 2,6 % do 3,5 %¹⁶.

Na podlagi direktive o DDV imajo države članice široko diskrecijo za uvedbo obveznosti, o katerih menijo, da so potrebne za zagotovitev pravilnega pobiranja davka in preprečevanje utaj. Zato se zahteve za digitalno poročanje med državami članicami zelo razlikujejo. Vključujejo lahko (i) pošiljanje mesečnih poročil o poslovnih transakcijah, (ii) predložitve računov v realnem času, (iii) pošiljanje podatkov o računih v realnem ali skoraj realnem času ali (iv) predložitve davčnih in računovodskih podatkov ali evidenc o DDV. Druge države članice so uvedle nedigitalna orodja za poročanje o transakcijah, kot so sezname, ki ne vsebujejo podatkov na ravni transakcij, temveč le vrednosti prodaje ali nabave za posameznega pridobitelja oziroma prejemnika ali dobavitelja (seznam dobaviteljev in pridobiteljev oziroma prejemnikov). Vse to so dodatne zahteve poleg zahteve po predložitvi obračunov DDV.

Deležniki so med posvetovanjem¹⁷ potrdili obseg težav, ki jih je povzročila hitra uvedba različnih zahtev za digitalno poročanje o DDV, in potrebo po hitrem ukrepanju. Posledična razdrobljenost regulativnega okvira povzroča dodatne stroške

¹⁵ Države članice nimajo izrecne možnosti, da bi kot sredstvo za zagotavljanje pravilnega pobiranja DDV in preprečevanje goljufij na področju DDV uvedle zahteve za obvezno izdajanje elektronskih računov. V skladu s členom 232 Direktive o DDV je uporaba e-računov pogojena s tem, da se prejemnik strinja z uporabo elektronskega računa; od te določbe ni mogoče odstopati na podlagi člena 273, ki državam članicam omogoča, da uvedejo druge obveznosti za davčne zavezance, da bi zagotovile pravilno pobiranje DDV in preprečile goljufije na področju DDV. Zato mora država članica, če želi uvesti zahteve za obvezno izdajanje elektronskih računov, to storiti tako, da na podlagi člena 395 zaprosi za odstopanje od Direktive, za kar je potrebno soglasje Sveta na podlagi predloga Komisije.

¹⁶ Da bi ocenili, ali se je z zahtevami za digitalno poročanje izboljšalo upoštevanje predpisov v zvezi z DDV ter posledično zmanjšala vrzel pri pobiranju DDV in povečali prihodki od DDV, je bila v študiji „DDV v digitalni dobi“ opravljena ekonometrična analiza. Učinki zahtev za digitalno poročanje so ocenjeni na podlagi dveh odvisnih spremenljivk: vrzeli pri pobiranju DDV in C-učinkovitosti. Vse podrobnosti o vzorčnih specifikacijah in rezultatih so na voljo v Prilogi 4 k poročilu o oceni učinka, priloženem temu predlogu (delovni dokument služb Komisije SWD(2022) 393).

¹⁷ Povzetek javnega posvetovanja so na voljo na [DDV v digitalni dobi \(europa.eu\)](https://www.europa.eu).

izpolnjevanja obveznosti podjetjem, ki poslujejo v različnih državah članicah, saj morajo izpolnjevati različne lokalne zahteve, ter ustvarja ovire na enotnem trgu. Ker vse več držav članic izvaja različne modele obveznosti digitalnega poročanja¹⁸, zaradi razdrobljenosti multinacionalnim družbam (družbe, ki so prisotne v več kot eni državi članici)¹⁹ nastajajo precejšnji stroški. Ocenjuje se, da po vsej EU znašajo približno 1,6 milijarde EUR letno; od teh jih 1,2 milijarde EUR nastaja malim multinacionalnim družbam, 0,4 milijarde EUR pa velikim²⁰.

Poleg tega sedanji sistem poročanja o transakcijah znotraj Skupnosti (v direktivi o DDV imenovan „rekapitulacijska poročila“²¹) državam članicam ne omogoča učinkovitega boja proti goljufijam na področju DDV, povezanim s temi transakcijami. Rekapitulacijska poročila v sedanji obliki so iz leta 1993 in se od takrat niso bistveno spremenila. Niso prav primerna za digitalno gospodarstvo in so skorajda neprimerljiva z veliko sodobnejšimi sistemi digitalnega poročanja, ki jih nekatere države članice uporabljajo za domače transakcije.

Rekapitulacijska poročila imajo več pomanjkljivosti, med drugim tudi to, da zagotavljajo le zbirne podatke za posamičnega davčnega zavezanca, ne pa podatkov za posamično transakcijo. Poleg tega ne omogočajo navzkrižnega preverjanja podatkov o dobavah s podatki o pridobitvah, saj direktiva o DDV prepušča državam članicam, da se same odločijo glede uvedbe obveznosti poročanja o pridobitvah znotraj Skupnosti, za uvedbo pa se je odločila manj kot polovica. Poleg tega ti podatki davčnim organom v drugih državah članicah morda niso na voljo pravočasno zaradi pogostosti predložitve in časa, ki ga lokalni davčni organi potrebujejo za nalaganje podatkov v sistem. Te pomanjkljivosti sta upravičeno poudarili skoraj dve tretjini obveščenih deležnikov, ki so se odzvali v okviru javnega posvetovanja in se v celoti ali delno strinjali, da bi bila rekapitulacijska poročila učinkovitejša v boju proti goljufijam znotraj EU, če bi se podatki zbirali za posamične transakcije in bližje trenutku transakcije.

¹⁸ V več državah članicah trenutno veljajo različne vrste zahtev za digitalno poročanje: potrjevanje e-računov (Italija), poročanje v realnem času (Madžarska, Španija), SAF-T (Litva, Poljska, Portugalska), seznam DDV (Bolgarija, Hrvaška, Češka, Estonija, Latvija, Slovaška), nekatere države članice pa so javno napovedale prihodnje zahteve za poročanje (Francija, Grčija, Romunija).

¹⁹ Po Eurostatovih ocenah je v Uniji približno 210 000 multinacionalnih družb, od teh jih ima 85 % lokalni sedež, druge pa so pod nadzorom tujih subjektov.

²⁰ So zlasti posledica znatnih stroškov vzpostavitve, zlasti v državah z zapletenejšimi zahtevami za digitalno poročanje. Lahko se pričakuje, da bo mala multinacionalna družba vložila približno 10 000 EUR za izpolnjevanje zahtev glede SAF-T, 25 000 EUR pri zahtevah poročanja v realnem času in več kot 50 000 EUR v primeru izdajanja elektronskih računov. V velikih multinacionalnih družbah lahko stroški znašajo do 50 000 EUR za izpolnjevanje zahtev glede SAF-T, 200 000 EUR pri zahtevah poročanja v realnem času in 500 000 EUR pri izdajanju elektronskih računov.

²¹ Kadar podjetje proda blago ali storitve podjetju v drugi državi članici, mora svoji državi članici predložiti rekapitulacijsko poročilo, v katerem je navedeno podjetje, za katero je opravilo dobavo, in skupni znesek dobav temu podjetju. Informacije se izmenjujejo med državami članicami in uporabljajo za pomoč pri zagotavljanju skladnosti.

Vsaka reforma poročanja o čezmejnih transakcijah neizogibno prinaša spremembe upravnega sodelovanja in izmenjave podatkov med pristojnimi organi držav članic in sistemom izmenjave podatkov o DDV²².

V zvezi z bojem proti goljufijam na področju DDV, ki izhaja iz trgovine znotraj Skupnosti, bodo težave rešene z uvedbo sistema poročanja po posamičnih transakcijah, s katerim se bodo državam članicam zagotavljale informacije v skoraj realnem času, kakor jih zagotavljajo uspešni sistemi, ki jih je za domače transakcije uvedlo več držav članic. V zvezi z neusklajenostjo nacionalnih sistemov poročanja bodo težave rešene z vzpostavitvijo skupne predloge, ki jo bo treba upoštevati pri poročanju, kar bo davčnim zavezancem omogočilo, da vedno sporočajo podatke z elektronskih računov, izdanih v skladu z evropskim standardom iz Direktive 2014/55/EU o izdajanju elektronskih računov pri javnem naročanju²³.

(2) Obravnava DDV v platformnem gospodarstvu

Z razširitvijo poslovnega modela platformnega gospodarstva²⁴ so se za sistem DDV pojavile nove težave. Ena od težav je neenakost na področju DDV.

V skladu s pravili o DDV je davčni zavezanec vsaka oseba (fizična ali pravna), ki neodvisno opravlja kakršno koli ekonomsko dejavnost²⁵. Davčni zavezanci se morajo registrirati za DDV in obračunavati DDV od prodaje. Vendar se posamezniki, ki so dejavni kot zasebniki, ne štejejo za davčne zavezance. Poleg tega so mala podjetja oproščena plačila DDV na podlagi poenostavitvenega ukrepa, s katerim so razbremenjena upravnih obveznosti v zvezi z DDV.

Do nedavnega se je štelo, da fizične osebe in oproščena mala podjetja na trgu nimajo vpliva, s katerim bi konkurirali podjetjem, identificiranim za DDV. Vendar so se s

²² Leta 1993 so bile z uvedbo notranjega trga odpravljene mejne kontrole in za namene DDV nadomeščene z obveznostmi poročanja o dobavah znotraj Skupnosti v obliki rednih rekapitulacijskih poročil (rekapitulacijsko poročilo je preprost obrazec, ki ga subjekti vsak mesec/četrtletno predložijo poleg obračuna DDV za prijavo blaga in storitev, dobavljenega oziroma opravljenih za subjekte v drugih državah članicah, vsebuje pa identifikacijsko številko za DDV prejemnikov oziroma pridobiteljev in skupno vrednost dobav v zadevnem obdobju, navedeno za vsakega prejemnika oziroma pridobitelja). Rekapitulacijska poročila se hranijo v nacionalnih zbirkah podatkov o DDV. Te zbirke podatkov so nato povezane prek elektronskega vmesnika, imenovanega VIES (sistem izmenjave podatkov o DDV), pri čemer Komisija upravlja komunikacijske povezave med državami članicami, nacionalne aplikacije VIES pa razvijajo države članice. Davčne uprave dostopajo do podatkov VIES za namene nadzora, gospodarski subjekti pa uporabljajo modul VIES, imenovan VIES na spletu, za preverjanje veljavnosti identifikacijske številke za DDV svojih strank, identificiranih v Evropski uniji za čezmejne transakcije z blagom ali storitvami.

²³ [Direktiva 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o izdajanju elektronskih računov pri javnem naročanju.](#)

²⁴ „Platformno gospodarstvo“ se uporablja za opis večstranskega modela transakcij, ki vključuje tri ali več strani. Pri teh transakcijah **spletna platforma** olajšuje povezavo med dvema ali več različnimi, vendar neodvisnimi sklopi uporabnikov. Pri teh interakcijah lahko ena od strank platforme (ponudnik ali osnovni dobavitelj) drugi stranki (potrošniku) ponuja storitve za plačilo. Platforma običajno zaračuna pristojbino za omogočanje transakcije.

²⁵ V skladu s členom 9 Direktive o DDV in zadevno ustaljeno sodno prakso ima pojem „ekonomska dejavnost“ zelo širok pomen. Pojem „neodvisno“ pa pomeni, da se zaposleni ne obravnavajo kot davčni zavezanci.

platformnim gospodarstvom pojavili novi poslovni modeli, zaradi katerih se te razmere spreminjajo.

Fizične osebe in mala podjetja lahko svoje storitve, ki so oproščene DDV, zagotavljajo prek platforme ter z ekonomijo obsega in mrežnim učinkom²⁶ neposredno konkurirajo tradicionalnim dobaviteljem, identificiranim za DDV. To na primer pomeni, da bi hotelom konkurenco lahko predstavljali ponudniki nastanitve, ki za svoje storitve ne obračunavajo DDV. V Evropi so lahko stroški nastanitve prek platforme v povprečju za približno 8 % do 17 % nižji od povprečne cene nočitve v hotelu v istem območju²⁷. Informacije iz študije „DDV v digitalni dobi“²⁸ kažejo, da (čeprav se delež razlikuje glede na vrsto platforme) do 70 % vseh osnovnih dobaviteljev, ki uporabljajo platformo, ni identificiranih za DDV. Več kot dve tretjini deležnikov, ki so se odzvali in izrazili mnenje o tej težavi, je že izkusilo takšno izkrivljanje konkurence.

V študiji sta bila sektorja prevoza potnikov in nastanitve izrecno opredeljena kot sektorja, v katerih je neenakost pri DDV najbolj očitna (v smislu, da model platform za nastanitev neposredno konkurira hotelskemu sektorju, model platform za prevoz potnikov pa zasebnim taksističnim družbam). Za prodajo blaga prek platform (znana tudi kot „e-trgovanje“), ki ima lastna pravila o dobavi blaga, sta to največja sektorja platformnega gospodarstva²⁹.

Še ena težava je nejasnost glede pravil o DDV, ki se uporabljajo za storitve, ki jih opravljajo te platforme, ter zlasti za opredelitev statusa DDV osnovnega dobavitelja.

Kadar ima subjekt, ki opravlja storitve prek platforme, sedež v drugi državi članici kot platforma, je od njegovega davčnega statusa odvisno, kako se za namene DDV obravnavajo storitve omogočanja, ki jih zagotavlja platforma. V takem primeru bi lahko platforma, ne glede na to, ali je ponudnik davčni zavezanec ali ne, uporabila ureditev VEM ali obrnjeno davčno obveznost. Vendar ta opredelitev ni enostavna, saj platforme pogosto nimajo informacij, ki jih potrebujejo za oceno statusa osnovnega dobavitelja.

Poleg tega države članice različno uporabljajo razna pravila iz direktive o DDV, ki se uporabljajo za platformno gospodarstvo³⁰. Na primer storitve omogočanja, ki jih zaračunavajo platforme, se v nekaterih državah članicah štejejo za elektronsko opravljene storitve, v drugih pa za posredniške storitve. Ta pravila je treba pojasniti, saj lahko sedanja različna uporaba pravil EU o DDV v državah članicah privede do

²⁶ Zmožnost tvorjenja mrež, prek katerih vsak dodatni uporabnik izboljša izkušnjo vseh obstoječih uporabnikov; s povečanjem števila ljudi ali udeležencev se izboljša vrednost blaga ali storitve.

²⁷ <https://ipropertymanagement.com/research/airbnb-statistics>

²⁸ DDV v digitalni dobi. Končno poročilo (zvezki I – III). Posebna pogodba št. 07 o izvajanju okvirne pogodbe št. TAXUD/2019/CC/150.

²⁹ Vrednosti ekosistemov znašata 38,2 milijarde EUR in 43,2 milijarde EUR letno.

³⁰ Preglednica 25 v študiji DDV v digitalni dobi (del II) kaže, da 44 % anketirancev različno uporabo pravil o DDV v državah članicah šteje za težavo.

uporabe različnih krajev opravljanja storitev³¹, kar lahko posledično privede do dvojne obdavčitve ali neobdavčitve.

Težave so tudi na področju obveznosti, naloženih platformam.

Platforme morajo hraniti določene informacije³² v zvezi z dobavami, ki jih omogočajo, in jih na zahtevo dati na voljo državam članicam. Vendar se platforme soočajo s številnimi različnimi zahtevami držav članic glede časovnega okvira in oblike teh informacij. Zato je potrebna zakonska ureditev. Poleg tega morajo platforme za namene boja proti goljufijam te informacije hraniti in jih dati na voljo ne le za dobave med podjetji (kot jih zdaj), temveč tudi za dobave podjetij potrošnikom.

Te težave bodo rešene z uvedbo modela domnevnega dobavitelja, po katerem bodo, kadar DDV ne zaračuna dobavitelj, DDV na osnovno dobavo obračunavale platforme, s čimer se bo zagotovila enaka obravnava digitalnih ter nespletnih sektorjev kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem in prevoza potnikov. Poleg tega bo pojasnjena obravnava storitve omogočanja, da se omogoči enotna uporaba pravil o kraju dobave blaga ali opravljanja storitev, sprejeti pa bodo tudi ukrepi za uskladitev prenosa informacij s platforme državam članicam.

(3) Zahteve glede registracije za DDV v EU

Podjetja, ki opravljajo transakcije, obdavčene v drugih državah članicah, se še vedno soočajo z znatnimi bremenami in stroški izpolnjevanja obveznosti v zvezi z DDV, ki so ovira na enotnem trgu. Ocenjeni so takole:

- najnižji enkratni strošek registracije za DDV v drugi državi članici znaša 1 200 EUR;
- najnižji stalni letni stroški izpolnjevanja obveznosti v zvezi z DDV v drugi državi članici znašajo 8 000 EUR za povprečno podjetje in 2 400 EUR za malo ali srednje podjetje.

S svežnjem o DDV za e-trgovanje, ki se je začel uporabljati 1. julija 2021, je prvič zagotovljena celovita zakonodaja o DDV, ki obravnava gospodarstvo e-trgovanja (v okviru katerega potrošniki zlasti prek interneta naročijo neposredno pri dobaviteljih v drugih državah članicah in državah, ki niso članice EU). Ureditve, ki so bile razvite (ali razširjene) s svežnjem za e-trgovanje, so z vidika registracije razbremenile podjetja ki opravljajo transakcije v državah članicah, v katerih nimajo sedeža, saj se dobaviteljem/domnevnim dobaviteljem ni treba registrirati za DDV v vsaki državi članici, v kateri imajo njihove stranke sedež.

Te ureditve so znane kot ureditvi „vse na enem mestu“ (VEM), kadar gre za dobavo potrošnikom v EU, in uvozna ureditev „vse na enem mestu“ (UVEM), kadar gre za uvoz majhnih paketov potrošniškega blaga (katerih vrednost ne presega 150 EUR).

³¹ Kraj opravljanja storitev, elektronsko opravljenih za osebo, ki ni davčni zavezanec, je kraj prejemnikovega sedeža, kadar pa se za osebo, ki ni davčni zavezanec, opravljajo posredniške storitve, je kraj opravljanja storitev tam, kjer se opravi osnovna transakcija – na primer pri storitvah v zvezi z nepremičninami je to torej kraj, kjer je nepremičnina.

³² Člen 242a direktive o DDV.

Za „platforme“, ki imajo v gospodarstvu e-trgovanja prevladujoč položaj, so bile uvedene posebne določbe in obveznosti v zvezi z DDV (uvedba pojma „domnevni dobavitelj“).

Uvedba ureditev VEM in UVEM je bila zelo uspešna, kot je pokazala ocena³³ svežnja za e-trgovanje. Koristi ureditev VEM in UVEM za podjetja in enotni trg so potrdile države članice v sklepih Sveta ECOFIN iz marca 2022³⁴.

Vendar nekatere dobave blaga in storitev niso zajete v nobeni od teh poenostavitvenih ureditev, zato zanje še vedno veljajo obremenjujoče računovodske zahteve za DDV v drugih državah članicah. Med drugim so to nekatere vrste dobav blaga, ki kljub svojemu čezmejnemu vidiku niso zajete v opredelitvi prodaje blaga na daljavo znotraj EU. Ker je ureditev UVEM trenutno neobvezna, ne more popolnoma odpraviti potrebe po več registracijah za DDV, zapletenost postopka uvoza pa se ni zmanjšala, kolikor bi se lahko.

Z razširitvijo področja uporabe ureditev VEM in UVEM bi se zagotovilo nadaljnje zmanjšanje potrebe po več registracijah za DDV v EU.

Predlog DDV v digitalni dobi je pobuda v okviru programa ustreznosti in uspešnosti predpisov, ki obravnava pravila o DDV v okviru vse večje uporabe digitalne tehnologije³⁵ med davčnimi organi in poslovno skupnostjo. V sistemu DDV priložnosti, ki so nastale s tehnološkim napredkom, še niso v celoti izkoriščene. Nova digitalna orodja in rešitve bodo davčnim organom pomagali učinkoviteje odpravljati vrzel pri pobiranju DDV, hkrati pa bodo omogočili poenostavitev izpolnjevanja obveznosti v zvezi z DDV in zmanjšanje s tem povezanih stroškov. Namen te pobude je torej okvir DDV v EU še bolj prilagoditi digitalni dobi.

- **Skladnost z veljavnimi predpisi s področja zadevne politike**

Ta pobuda je skladna s predlogom³⁶ Komisije iz leta 2018 za dokončni sistem DDV za obdavčevanje trgovine med državami članicami, o katerem Svet še vedno razpravlja. Namen tega predloga je nadomestiti trenutno veljavni prehodni sistem³⁷ s tem, da bi se transakcije znotraj Skupnosti obravnavale enako kot domače transakcije. DDV bi bilo treba plačati v namembni državi članici blaga³⁸ po stopnji te države članice, vendar bi ga dobavitelj zaračunal in pobral v svoji državi članici. Pobuda DDV v digitalni dobi bi lahko okrepila tako sedanji in kot dokončni sistem DDV.

³³ Glej točko 3 v nadaljevanju.

³⁴ Sklepi Sveta o izvajanju svežnja o DDV za e-trgovanje, ST 7104/22 z dne 15. marca 2022.

³⁵ Delovni program Komisije za leto 2022, Priloga II: Pobude v okviru programa REFIT, pododdelek „Gospodarstvo za ljudi“ (št. 20).

³⁶ COM(2018) 329 final.

³⁷ V obstoječem sistemu se DDV, drugače kot za domače transakcije, za čezmejne transakcije ne zaračunava, kar davčnim zavezancem omogoča nakup blaga brez DDV na enotnem trgu ter prekinja verigo razdrobljenih plačil in ustvarja spodbude za goljufije.

³⁸ Ta sistem bi bil pozneje razširjen na storitve.

Sveženj o DDV za e-trgovanje je bil zasnovan za preoblikovanje, posodobitev in prenovitev sistema DDV, da bi ustrezal novim razmeram na trgu e-trgovanja in se v njih učinkovito uporabljal. Hkrati naj bi reforme z novim pristopom k pobiranju davkov olajšale izpolnjevanje obveznosti v zvezi z DDV zakonitim podjetjem, ki opravljajo čezmejno spletno komercialno dejavnost. Glavni cilj je bil ustvariti pravičnejši, enostavnejši in bolj usklajen sistem obdavčitve. Ta predlog uspešno reformo pravil o DDV za e-trgovanje nadgrajuje z nadaljnjim zmanjševanjem potrebe po registraciji neidentificiranih subjektov v državi članici potrošnje. To bo med drugim vključevalo posodobitev sedanjih pravil o e-trgovanju, ki se uporabljajo za mala in srednja podjetja, kar jim bo omogočilo, da izkoristijo poenostavitve, ki jih prinašajo nove ureditve za mala in srednja³⁹ in obstoječe ureditve VEM.

Pobuda podpira strategijo EU za trajnostno rast⁴⁰, ki se nanaša na izboljšanje pobiranja davkov, zmanjšanje davčnih goljufij, izogibanja davkom in davčnih utaj ter zmanjšanje stroškov izpolnjevanja obveznosti za podjetja, posameznike in davčne uprave. Izboljšanje davčnih sistemov za spodbujanje bolj trajnostne in pravične gospodarske dejavnosti je tudi del agende EU za konkurenčno trajnost.

- **Skladnost z drugimi politikami Unije**

Pobuda DDV v digitalni dobi je povezana s ciljem vzpostavitve delujočega notranjega trga, določenim v Pogodbi⁴¹, in odraža prednostne naloge Evropske komisije⁴² za izboljšanje okolja obdavčitve podjetij na enotnem trgu ter odpravo razlik v davčnih pravilih, ki lahko ovirajo globlje povezovanje enotnega trga. Namen te pobude je okvir DDV v EU prilagoditi digitalni dobi. Zato so njeni cilji skladni tudi z eno od šestih glavnih prednostnih nalog Komisije „Evropa, pripravljena na digitalno dobo“ in njenim ciljem, da podjetja opolnomoči za izkoriščanje potenciala digitalne preobrazbe.

Komisija je izboljšanje pobiranja davkov in zmanjšanje davčnih goljufij, izogibanja davkom in davčnih utaj opredelila kot prednostni nalogi⁴³. Ti temi sta temelj pobude. Pobuda tudi podpira strategijo EU za trajnostno rast⁴⁴, ki se nanaša na izboljšanje pobiranja davkov, zmanjšanje davčnih goljufij, izogibanja davkom in davčnih utaj ter zmanjšanje stroškov izpolnjevanja obveznosti za podjetja, posameznike in davčne uprave. Izboljšanje davčnih sistemov za spodbujanje bolj trajnostne in pravične gospodarske dejavnosti je tudi del agende EU za konkurenčno trajnost.

³⁹ [Direktiva Sveta \(EU\) 2025/285 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost glede posebne ureditve za mala podjetja.](#)

⁴⁰ Načrti držav članic za okrevanje in odpornost predvidevajo širok nabor reform, namenjenih izboljšanju poslovnega okolja ter spodbujanju uporabe digitalnih in zelenih tehnologij. Te reforme dopolnjujejo tudi pomembna prizadevanja za digitalizacijo davčnih uprav, ki predstavljajo strateški sektor javne uprave. Letni pregled trajnostne rasti 2022 (COM(2021) 740 final).

⁴¹ Člen 3 Pogodbe o Evropski uniji (PEU).

⁴² https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/political-guidelines-next-commission_en_0.pdf

⁴³ Letni pregled rasti za leto 2021 (glej stran 13): https://ec.europa.eu/info/system/files/economy-finance/2022_european_semester_annual_sustainable_growth_survey.pdf.

⁴⁴ Načrti držav članic za okrevanje in odpornost predvidevajo širok nabor reform, namenjenih izboljšanju poslovnega okolja ter spodbujanju uporabe digitalnih in zelenih tehnologij. Te reforme dopolnjujejo tudi pomembna prizadevanja za digitalizacijo davčnih uprav, ki predstavljajo strateški sektor javne uprave. Letni pregled trajnostne rasti 2022 (COM(2021) 740 final).

Pobuda „DDV v digitalni dobi“ se izvaja skupaj z drugimi pobudami Komisije v zvezi z digitalnim gospodarstvom, kot sta nedavni predlog direktive za izboljšanje delovnih pogojev ljudi, ki delajo prek digitalnih platform dela⁴⁵, in tekoče delo v zvezi s kratkoročnimi najemi. V okviru teh pobud je splošna usmeritev, da se platformam naloži več odgovornosti in se jim dodeli pomembnejša vloga v regulativnem okviru. To je v skladu s spremembami, predlaganimi v tej direktivi za platformno gospodarstvo, po katerih bodo v nekaterih okoliščinah namesto malih dobaviteljev, dejavnih na platformah, za plačilo dolgovanega DDV odgovorne platforme. S tem se bo izboljšalo pobiranje DDV, saj se številni od teh dobaviteljev ne zavedajo svojih morebitnih obveznosti v zvezi z DDV, v vsakem primeru pa bi imeli težave pri njihovem izpolnjevanju.

Pobuda DDV v digitalni dobi zagotavlja tudi skladnost z obstoječo zakonodajo na digitalnem področju, kakršna je direktiva EU o izdajanju elektronskih računov pri javnem naročanju (med državnimi upravami in podjetji)⁴⁶. Namen te direktive je olajšati uporabo skupnega evropskega standarda o izdajanju elektronskih računov v vseh državah članicah, da se spodbudita interoperabilnost in konvergenca na ravni EU. S tem bi se lahko zmanjšale ovire za čezmejno trgovino, ki izhajajo iz soobstoja različnih nacionalnih pravnih zahtev in tehničnih standardov za izdajanje elektronskih računov. V pobudi „DDV v digitalni dobi“ je predvideno, da ta evropski standard o izdajanju elektronskih računov postane privzeta metoda v zvezi z zahtevami za digitalno poročanje o DDV.

Ta pobuda je tudi skladna s carinskim akcijskim načrtom EU⁴⁷. Upravljanje e-trgovanja je eno od štirih ključnih področij ukrepanja carinskega akcijskega načrta EU. Zato je izboljšanje ureditve UVEM, predlagano v tem predlogu, omejeno na obvezno zagotavljanje te ureditve platformam. Vse druge izboljšave ali razširitve, kot je odprava praga 150 EUR, pod katerim se lahko uporabi ta poenostavitvena ureditev, bodo izvedene v okviru navedene carinske reforme⁴⁸.

V končnem poročilu konference o prihodnosti Evrope⁴⁹ so državljani pozvali k „uskklajevanju in koordinaciji davčnih politik v državah članicah EU za preprečevanje davčnih utaj in izogibanja davkom“ ter k „spodbujanju sodelovanja med državami članicami EU za zagotovitev, da vsa podjetja v EU plačujejo pravičen delež davkov“. Pobuda DDV v digitalni dobi je skladna s temi cilji.

⁴⁵ Predlagana direktiva naj bi zagotovila pravno varnost glede zaposlitvenega statusa oseb, ki delajo prek digitalnih platform dela, izboljšala njihove delovne pogoje (tudi za samozaposlene, za katere se uporablja algoritemsko upravljanje) ter povečala preglednost in sledljivost platformnega dela, tudi pri čezmejnem poslovanju.

⁴⁶ Direktiva 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o izdajanju elektronskih računov pri javnem naročanju.

⁴⁷ Sporočilo Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru – Dvig carinske unije na naslednjo raven: akcijski načrt, Bruselj, 28. september 2020 ([customs-action-plan-2020_sl.pdf \(europa.eu\)](#)).

⁴⁸ [Komisija zbira mnenja o prihodnji carinski reformi EU \(europa.eu\)](#).

⁴⁹ Konferenca o prihodnosti Evrope – Poročilo o končnem izidu, maj 2022, predlog 16, ukrepi (1) do (3). Konferenca o prihodnosti Evrope je potekala med aprilom 2021 in majem 2022. To je bila edinstvena pobuda posvetovalne demokracije na vseevropski ravni pod vodstvom državljanov, ki je vključevala na tisoče evropskih državljanov, pa tudi politične akterje, socialne partnerje, predstavnike civilne družbe in ključne deležnike.

2. PRAVNA PODLAGA, SUBSIDIARNOST IN SORAZMERNOST

• Pravna podlaga

Direktiva spreminja direktivo o DDV na podlagi člena 113 Pogodbe o delovanju Evropske unije. Navedeni člen določa, da lahko Svet po posebnem zakonodajnem postopku ter po posvetovanju z Evropskim parlamentom in Ekonomsko-socialnim odborom soglasno sprejme določbe za harmonizacijo pravil držav članic na področju posrednega obdavčenja.

• Subsidiarnost (za neizključno pristojnost)

Pobuda je skladno z načelom subsidiarnosti. Glede na to, da je treba spremeniti direktivo o DDV, države članice same ne morejo doseči ciljev te pobude. Zato mora Komisija, ki je odgovorna za zagotavljanje nemotenega delovanja enotnega trga in spodbujanje splošnega interesa EU, predlagati ukrepe za izboljšanje razmer.

Poleg tega bi neusklajeni razdrobljeni nacionalni ukrepi lahko izkrivljali trgovino znotraj EU, saj so glavne težave – neoptimalna pobiranje DDV in nadzor nad DDV ter prevelika bremena in stroški izpolnjevanja obveznosti – skupne vsem državam članicam. V ciljno usmerjenem posvetovanju⁵⁰ so podjetja v zvezi s tem izrazila, da jim je enotna uporaba pravil o DDV na ravni EU ljubša od izpolnjevanja različnih obveznosti poročanja ali registracije na nacionalni ravni. Tako kot pri platformah prihaja tudi v sektorjih kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem in prevoza potnikov do znatnega izkrivljanja konkurence med spletnimi in nespletnimi trgi ter do neusklajenega pristopa glede kraja opravljanja storitev omogočanja. Zato mora Komisija zagotoviti, da so pravila o DDV usklajena. Kar zadeva pobiranje DDV in nadzor v zvezi z njim, je iz obsega vrzeli pri pobiranju DDV in njenega vztrajanja razvidno, da nacionalni instrumenti ne zadostujejo za boj proti čezmejnimi goljufijam, kot kažejo ocenjene ravni goljufij neplačujočega gospodarskega subjekta znotraj Skupnosti, proti katerim se je mogoče učinkovito in uspešno boriti le z usklajenim ukrepanjem na ravni EU. Zaradi tovrstnih goljufij na področju DDV, ki se dogajajo znotraj EU, je torej potrebno posredovanje EU v zvezi z obveznostmi poročanja.

• Sorazmernost

Predlog je skladen z načelom sorazmernosti in ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje ciljev Pogodb, zlasti nemotenega delovanja enotnega trga.

Sorazmernost je zagotovljena, ker se bodo države članice lahko odločile, ali bodo uvedle nacionalne zahteve za poročanje, zlasti na podlagi tega, ali stopnjo domačih goljufij na področju DDV štejejo za perečo težavo. Zahteva po interoperabilnosti ali zbliževanju nacionalnih sistemov z digitalnim poročanjem znotraj EU je potrebna za sprejetje okvira zahtev za digitalno poročanje na ravni EU.

Na področju platformnega gospodarstva je sorazmernost zagotovljena z osredotočanjem ukrepa na sektorja nastanitve in prevoza potnikov, kjer je vprašanje neenakosti pri DDV najbolj pereče.

⁵⁰ DDV v digitalni dobi. Končno poročilo (zvezek IV: Posvetovalne dejavnosti). Posebna pogodba št. 07 o izvajanju okvirne pogodbe št. TAXUD/2019/CC/150.

Sorazmernost je zagotovljena tudi, ker steber „enotna registracije za DDV“ te pobude ne posega v nacionalne postopke registracije za DDV. Namesto tega se osredotoča na omejitve primerov, v katerih se mora subjekt, ki sedeža nima v državi članici potrošnje, v tej državi članici registrirati za DDV.

Vseevropski okvir za obravnavo registracije za DDV je sorazmeren, saj bo zagotovil bolj trajnostno delovanje enotnega trga. Odpravo potrebe po več registracijah v EU je že po svoji naravi mogoče doseči le s predlogom za spremembo direktive o DDV.

- **Izbira instrumenta**

Predlog zahteva spremembe Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: direktiva o DDV), Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 282/2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost in Uredbe Sveta (EU) št. 904/2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost.

3. REZULTATI NAKNADNIH OCEN, POSVETOVANJ Z DELEŽNIKI IN OCEN UČINKA

- **Naknadne ocene/preverjanja primernosti obstoječe zakonodaje**

Sveženj za e-trgovanje se je začel uporabljati 1. julija 2021, z njim pa številne spremembe pravil o DDV, ki urejajo obdavčitev dejavnosti čezmejnega e-trgovanja med podjetji in potrošniki v EU. Najpomembnejše spremembe so razširitev področja uporabe unijske in neunijske ureditve mini VEM (mini ureditev „vse na enem mestu“); odprava praga oprostitve plačila DDV za uvoženo blago, ki je zdaj 22 EUR ter uvedba ureditve UVEM (uvozna ureditev „vse na enem mestu“) in posebne ureditve za podporo pobiranju DDV na prodajo uvoženega blaga, ki ne presega 150 EUR, na daljavo.

Komisija je izvedla naknadno oceno prvih šestih mesecev uporabe svežnja za e-trgovanje. Začetni rezultati so zelo spodbudni in pričajo o uspehu novih ukrepov. Skupno je bilo v prvih šestih mesecih prek teh treh ureditev (unijska in neunijska ureditev VEM ter ureditev UVEM) pobranih skoraj 8 milijard EUR DDV. Rezultati ocene kažejo, da je bilo prek unijske in neunijske ureditve VEM pobranih približno 6,8 milijarde EUR DDV, kar pomeni vsaj 13,6 milijarde EUR na leto. Poleg tega sta bili v prvih šestih mesecih pobrani približno 2 milijardi EUR DDV posebej v zvezi z uvozom pošiljk majhne vrednosti, katerih realna vrednost ne presega 150 EUR, kar je približno 4 milijarde EUR na leto. Od 2 milijard EUR DDV, pobranih v zvezi z uvozom blaga majhne vrednosti v prvih šestih mesecih, je bilo prek ureditve UVEM pobranih skoraj 1,1 milijarde EUR. Sveženj je izpolnil cilj doseganja pravičnejšega in preprostejšega sistema obdavčitve, ki bo hkrati ščitil prihodke držav članic od DDV.

Izvajanje svežnja je pripomoglo tudi k boju proti goljufijam na področju DDV. Analiza na podlagi carinskih podatkov kaže, da je osem največjih subjektov, registriranih za ureditev UVEM, ustvarilo približno 91 % vseh transakcij, prijavljenih za uvoz v EU prek ureditve UVEM. To je zelo spodbudna statistika, saj kaže učinek, ki ga je nova določba o „domnevanju“ za trge imela na skladnost. Predlog zato predvideva uvedbo režima domnevnega dobavitelja v sektorjih nastanitev in prevoza potnikov v platformnem gospodarstvu.

- **Posvetovanja z deležniki**

Generalni direktorat Evropske komisije za obdavčenje in carino (GD TAXUD) je 6. decembra 2019 v Bruslju v Belgiji organiziral dogodek „DDV v digitalni dobi“. Na tem dogodku so deležniki, ki delujejo na področju DDV, skupaj razmišljali o priložnostih in izzivih, ki jih na področje DDV prinašajo nove tehnologije. Razpravljali so zlasti o potencialu uporabe naprednih tehnologij. Seminar je bil tudi priložnost za izmenjavo nedavnih izkušenj o tem, kako države članice uporabljajo digitalne rešitve za poročanje o DDV, pobiranje DDV in odkrivanje goljufij na področju DDV.

Komisija je pri razpravah na tehnični ravni sodelovala z dvema strokovnima skupinama: skupino za prihodnost DDV in skupino strokovnjakov za DDV. Na srečanjih s skupino za prihodnost DDV (9. februarja in 6. maja 2022) in skupino strokovnjakov za DDV (29. novembra 2021 in 10. junija 2022) so potekale razprave o različnih vprašanjih v zvezi s pobudo DDV v digitalni dobi. Podskupina „Vidiki platformnega gospodarstva v zvezi z DDV“, ki so jo sestavljali člani skupine za prihodnost DDV in skupine strokovnjakov za DDV, je bila zadolžena za svetovanje in pomoč GD TAXUD z izvedbo poglobljene analize težav v zvezi z DDV, s katerimi se srečujejo različni akterji platformnega gospodarstva. Rezultati njenega dela so na voljo na: [2. SKUPINA ZA PRIHODNOST DDV – knjižnica \(europa.eu\)](https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/13186-VAT-in-the-digital-age/public-consultation_sl).

Organizirani sta bili tudi dve delavnici programa Fiscalis (maja in oktobra 2021), da bi se zbrale povratne informacije držav članic in deležnikov o vmesnem poročilu in osnutku končnega poročila o študiji „DDV v digitalni dobi“.

Od 20. januarja do 5. maja 2022 je potekalo tudi javno posvetovanje, v okviru katerega je bilo zbranih 193 odgovorov. Cilj posvetovanja je bil pridobiti mnenja deležnikov o tem, ali so sedanja pravila o DDV primerna za digitalno dobo in kako se lahko digitalna tehnologija uporablja za pomoč državam članicam v boju proti goljufijam na področju DDV in v korist podjetjem. Poročilo o posvetovanju je na voljo na spletni strani javnega posvetovanja o pobudi: https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/13186-VAT-in-the-digital-age/public-consultation_sl.

Deležniki so se strinjali, da stara pravila o DDV niso primerna za današnjo digitalno dobo.

Kar zadeva poročanje o DDV, so se sodelujoči strinjali, da bi lahko zahteve za digitalno poročanje prinesle koristi, in jasno izrazili naklonjenost rešitvi z izdajanjem elektronskih računov, ki se lahko uporablja tudi za njihove notranje postopke. Države članice so pozvale k več avtonomije pri odločanju o nacionalnih zahtevah za digitalno poročanje.

Kar zadeva platformno gospodarstvo, so deležniki na splošno priznali težave, pri čemer so bila nekatera mnenja bolj niansirana, odvisno pač od poslovnega modela respondenta. Respondenti, katere bi določba o domnevnem dobavitelju zadevala (to so platforme), so na splošno to določbo zavrnil in izrazili željo po ohranitvi sedanje ureditve.

Kar zadeva registracijo za DDV, so deležniki soglasno menili, da je treba razširiti uporabo ureditev VEM / ureditve UVEM. Podjetja so predlagala tudi obvezno uporabo obrnjene

davčne obveznosti za dobave med podjetji, ki jih opravljajo osebe brez sedeža. Izražena je bila tudi podpora obvezni uporabi ureditve UVEM.

- **Zbiranje in uporaba strokovnih mnenj**

Komisija je analizo, ki jo je izvedla družba Economisti Associati S.r.l., uporabila za študijo „DDV v digitalni dobi“ (ki se je izvajala med oktobrom 2020 in marcem 2022)⁵¹. Končno poročilo je bilo predloženo 1. aprila 2022.

Cilj študije je bil oceniti najprej sedanje stanje, in sicer glede zahtev za digitalno poročanje, obravnave DDV v platformnem gospodarstvu ter enotne registracije za DDV in ureditve UVEM, nato pa oceniti učinke več možnih pobud politike na teh področjih.

- **Ocena učinka**

Oceno učinka predloga je 22. junija 2022 preučil Odbor za regulativni nadzor ter o njej dal pozitivno mnenje (Ares(2022)4634471). Odbor je priporočil, naj se doda več podrobnosti, boljše opišejo metodologije, uporabljene za modeliranje, in dodatno pojasnijo možnosti. Ocena učinka je bila ustrezno spremenjena, in sicer so bili vključeni pogledi držav članic in sektorjev na platformno gospodarstvo, izčrpen opis ekonometrične analize/tehnike, uporabljenih za modeliranje, ter podroben opis strukture zahtev za digitalno poročanje, povezanih z možnostmi.

V oceni učinka je bilo proučenih več možnosti politike.

- Za **poročanje o DDV** so možnosti segale od preprostega priporočila za uvedbo zahteve za digitalno poročanje na ravni EU in zahteve za podatke v določeni obliki do uvedbe zahteve za digitalno poročanje na ravni EU in na nacionalni ravni.
- Kar zadeva **obravnavo DDV v platformnem gospodarstvu**, so možnosti segale vse od pravnih pojasnil do uvedbe široke določbe o domnevnem dobavitelju, ki bi se uporabljala za vsakršno prodajanje storitev prek platform.
- Možnosti **registracije za DDV** pa so se nanašale na trgovino znotraj EU (različno obsežne razširitve uporabe ureditve VEM in uvedba obrnjene davčne obveznosti za dobave med podjetji, ki jih opravijo osebe brez sedeža) ter uvoz pošiljk majhne vrednosti (ureditev UVEM postane obvezna za različne dobavitelje, z določeno omejitvijo ali brez nje, odpravi se prag 150 EUR za uporabo ureditve UVEM).

Analiza je pokazala, da bi bilo najboljšo ravnovesje med možnostmi politike v smislu učinkovitosti, sorazmernosti in subsidiarnosti doseženo s povezavo uvedbe zahtev za digitalno poročanje na ravni EU, določbe o domnevnem dobavitelju za sektorja kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem in prevoza potnikov ter kombinacije obsežnejše razširitve uporabe ureditve VEM, obrnjene davčne obveznosti in obveznosti ureditve UVEM za platforme.

⁵¹ DDV v digitalni dobi. Končno poročilo (zvezki I–III). Posebna pogodba št. 07 o izvajanju okvirne pogodbe št. TAXUD/2019/CC/150.

Med letoma 2023 in 2032 naj bi ta pristop prinesel med 172 in 214 milijard EUR neto koristi, vključno z 51 milijardami EUR prihrankov. Ti prihranki vključujejo:

- 41,4 milijarde EUR iz poročanja o DDV (11 milijard EUR zaradi odprave starih obveznosti poročanja, 24,2 milijarde EUR zaradi zmanjšanja stroškov zaradi razdrobljenosti, 4,3 milijarde EUR zaradi predhodno izpolnjenih obračunov DDV in 1,9 milijarde EUR zaradi izdajanja elektronskih računov);
- 0,5 milijarde EUR zaradi poenostavitev in pojasnil na področju platformnega gospodarstva ter
- 8,7 milijarde EUR zaradi odprave obveznosti registracije za DDV. Pričakujejo se tudi koristi za okolje, družbo in avtomatizacijo poslovanja ter koristi, povezane z delovanjem notranjega trga (uspešnejše zagotavljanje enakih konkurenčnih pogojev) in učinkovitostjo davčnega nadzora.

Skladno s ciljema trajnostnega razvoja št. 8 in 9⁵² učinkovitejši in trajnosten sistem DDV spodbuja gospodarsko rast, digitalno poročanje pa podpira avtomatizacijo poslovanja in spodbuja inovacije. V skladu z načelom „privzeto digitalno“ se z uvedbo digitalnega poročanja varčuje s papirnatimi računi in koristi okolju.

Ocena učinka in njene priloge, povzetek in mnenje odbora o oceni učinka so na voljo na spletni strani posvetovanja na portalu „Povejte svoje mnenje“: https://ec.europa.eu/info/law/better-regulation/have-your-say/initiatives/13186-DDV-v-digitalni-dobi_sl.

- **Primernost in poenostavitev ureditve**

Ta predlog je pobuda v okviru programa ustreznosti in uspešnosti predpisov (REFIT) za posodobitev sedanjih pravil o DDV in upoštevanje priložnosti, ki jih ponujajo digitalne tehnologije⁵³. Pričakuje se, da bo predlog uskladil obravnavo DDV in spodbujal čezmejne dobave na enotnem trgu ter prispeval k boljšemu pobiranju davkov in s tem zagotovil trajnostne prihodke med okrevanjem po pandemiji COVID-19.

Pričakuje se, da bo uvedba predloga podjetjem, ki se ukvarjajo s čezmejnimi transakcijami, prinesla neto koristi. Na splošno bo uvedba zahtev za digitalno poročanje na ravni EU, režima domnevnega dobavitelja in enotne registracije za DDV podpirala načelo „za enega sprejetega se eden odpravi“ ali celo preseгла to načelo, če se upoštevajo številne obveznosti, ki so jih ustvarili nacionalni organi. Skupni prihranek v desetletnem obdobju med letoma 2023 in 2032 je ocenjen na 51 milijard EUR, skupni stroški izvajanja (za podjetja in nacionalne uprave) pa v istem obdobju znašajo 13,5 milijarde EUR.

Ker bi se na podlagi zahteve za digitalno poročanje odpravila rekapitulacijska poročila, bi družbam, ki se ukvarjajo s čezmejnimi transakcijami, nastale neto koristi. Vendar bi podjetjem, ki ne delujejo čezmejno (velika večina mikro in malih subjektov), v zvezi z

⁵² <https://sdgs.un.org/goals>

⁵³ Delovni program Komisije za leto 2022, Priloga II: Pobude v okviru programa REFIT, pododdelek „Gospodarstvo za ljudi“ (št. 20).

zahtevami za digitalno poročanje nastajali stroški. Te stroške bi bilo mogoče delno zmanjšati z uvedbo dodatnih storitev na nacionalni ravni, kot je predhodno izpolnjevanje obračunov DDV. Kar zadeva enotno registracijo za DDV, se pričakuje, da bo dodatno zmanjšala potrebo po več registracijah v drugih državah članicah ter prispevala k zmanjšanju upravnih bremen in z njimi povezanih stroškov za podjetja, ki se ukvarjajo s čezmejno dobavo na enotnem trgu.

Platforma Pripravljeni na prihodnost je pobudo DDV v digitalni dobi vključila v svoj letni delovni program za leto 2022, saj je prepoznala njen potencial za zmanjšanje upravnega bremena na tem področju politike⁵⁴. Dokazi, na katerih temelji mnenje zadevne strokovne skupine z dne 5. decembra 2022, so bili upoštevani pri pripravi tega predloga.

- **Temeljne pravice**

N. r.

4. PRORAČUNSKÉ POSLEDICE

Pričakuje se, da se bodo na podlagi predloga povečali prihodki držav članic od DDV. Za operativne cilje je določeno zmanjšanje vrzeli pri pobiranju DDV za do 4 odstotne točke v primerjavi z ravno iz leta 2019, vključno z referenčnim scenarijem. Ocenjena skupna korist med letoma 2023 in 2032, vključno z dodatnimi prihodki od DDV, se giblje med 172 milijardami EUR in 214 milijardami EUR.

5. DRUGI ELEMENTI

- **Načrti za izvedbo ter ureditev spremljanja, ocenjevanja in poročanja**

Odbor za DDV, ki je svetovalni odbor za vprašanja DDV, v katerem sodelujejo predstavniki vseh držav članic, predsedujejo pa mu uradniki Komisije iz Generalnega direktorata za obdavčenje in carinsko unijo (GD TAXUD), bo spremljal izvajanje pobude DDV v digitalni dobi ter razpravljal o morebitnih vprašanjih glede razlage, ki se pojavljajo med državami članicami v zvezi z novo zakonodajo, in jih pojasnjeval.

Stalni odbor za upravno sodelovanje bo obravnaval vsa možna vprašanja v zvezi z upravnim sodelovanjem med državami članicami, ki izhajajo iz novih določb, zajetih v tem zakonodajnem svežnju. Če bo potreben nadaljnji razvoj zakonodaje, se je mogoče s skupino za prihodnost DDV in skupino strokovnjakov za DDV dodatno posvetovati.

Poleg tega bodo Komisija in države članice spremljale in ocenjevale ustreznost delovanja te pobude in obseg uresničevanja njenih ciljev na podlagi kazalnikov iz oddelka 4 ocene učinka, priložene temu predlogu.

- **Obrazložitevni dokumenti (za direktive)**

Za predlog so potrebni obrazložitevni dokumenti o prenosu.

⁵⁴ [2022 annual work programme - fit for future platform en.pdf \(europa.eu\)](https://ec.europa.eu/economy_finance/2022-annual-work-programme-fit-for-future-platform_en.pdf).

- **Natančnejša pojasnitev posameznih določb predloga**

Platforme: členi 28a, 46a, 135(3), 136b, 172a, 242a, 306

V platformnem gospodarstvu bo v sektorjih kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem in prevoza potnikov uveden režim domnevnega dobavitelja (člen 28a). Ta ukrep določa, da kadar osnovni dobavitelj ne obračuna DDV, ker je na primer fizična oseba ali ker uporablja posebno ureditev za mala podjetja, DDV za osnovno dobavo zaračuna in obračuna platforma. To bo zagotovilo enake konkurenčne pogoje med platformami, ki ponujajo storitve, in drugimi tradicionalnimi dobavitelji, ki so davčni zavezanci, hkrati pa ne bo obremenilo osnovnih dobaviteljev, ki delujejo prek platform. Model domnevnega dobavitelja je ukrep za poenostavitev, namenjen olajšanju pobiranja DDV v posebnih primerih. Običajno je tako, kadar je za zagotovitev pobiranja DDV, ki ga je treba plačati za transakcijo, posrednik v transakciji (tj. platforma) primernejši od osnovnega dobavitelja. Razloga sta, da bi bilo za takšnega osnovnega dobavitelja pobiranje DDV preveč obremenjujoče (npr. kadar je osnovni dobavitelj fizična oseba ali davčni zavezanec, ki uporablja posebne ureditve za mala podjetja) ali da je pobiranje DDV prek posrednika varnejše (kadar osnovni dobavitelj nima sedeža v EU). Nadaljnji elementi v zvezi s praktično uporabo ukrepa so zajeti v priloženem predlogu za spremembo Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011.

Da bi preprečili zlorabe, je bilo pojasnjeno, da transakcije, pri kateri se platforma šteje za domnevnega ponudnika, ni mogoče vključiti v posebno ureditev za potovalne agencije (člen 306).

Poleg tega so bila na tem področju obstoječe zakonodaje o DDV uvedena pojasnila. In sicer:

- da bi bilo treba storitev omogočanja, ki jo zagotavlja platforma, šteti za posredniško storitev (člen 46a). To omogoča za storitve omogočanja enotno uporabo pravil o kraju opravljanja storitve;
- da je dobava, ki jo osnovni dobavitelj opravi za platformo, oproščena DDV brez pravice do odbitka (člen 136b);
- da se kratkoročno oddajanje nastanitve v najem šteje za sektor, ki je po naravi podoben hotelskemu sektorju in zato ni upravičen do oprostitve DDV (člen 135). To zagotavlja, da se domnevna dobava, ki jo opravi platforma končnemu potrošniku, obravnava enako kot opravljanje storitev tradicionalnih hotelov končnemu potrošniku;
- da dobava, ki jo platforma opravi končnemu potrošniku, ne bi smela vplivati na pravico platforme do odbitka za njene dejavnosti (člen 172a);
- da bo morala platforma za dobave, ki ne spadajo v model domnevnega dobavitelja, voditi evidence v zvezi z dobavami med podjetji ter med podjetji in potrošniki (člen 242a). S spremljajočo zakonodajo (predlog za spremembo Uredbe (EU) št. 904/2010) se bo standardiziral način posredovanja teh informacij državam članicam. Za dobave, ki spadajo v model domnevnega dobavitelja, se uporabljajo običajna pravila za računovodenje DDV.

Izdajanje elektronskih računov bo splošno pravilo za izdajanje računov: členi 217, 218 in 232

Prilagoditev direktive o DDV novi digitalni resničnosti zahteva spremembo obravnave elektronskih računov. Direktiva o DDV je doslej papirnate in elektronske račune obravnavala enakovredno. V členu 232 je bila izdaja elektronskih računov pogojena s strinjanjem prejemnika. Ta zahteva je ovirala države članice pri uvedbi obveznega izdajanja elektronskih računov, ki bi se lahko uporabilo kot podlaga za elektronski sistem poročanja. Prav tako je upočasnila razvoj elektronskih računov, saj davčni zavezanci svojih sistemov izdajanja računov niso mogli prilagoditi za popolno uvedbo izdajanja elektronskih računov, ker so morali izdati papirnate račune, kadar se prejemnik ni strinjal s prejemom elektronskih računov.

Na podlagi predloga se bo to stanje spremenilo, saj je bo s členom 218 izdajanje elektronskih računov določeno za privzeti sistem izdajanja računov. Uporaba papirnatih računov bo mogoča le v primerih, za katere jih države članice odobrijo. Ta odobritev ne more zajemati primerov, za katere veljajo obveznosti poročanja iz naslova XI, poglavje 6, saj bi to preprečilo samodejno sporočanje podatkov ali pri njem povzročilo težave. Davčni zavezanci bodo vedno lahko izdajali elektronske račune v skladu z evropskim standardom. Ta standard je bil v skladu z zahtevo iz Direktive 2014/55/EU sprejet z Izvedbenim sklepom Komisije (EU) 2017/1870⁵⁵. Izdaja in pošiljanje elektronskih računov, da se pošljejo prejemniku, ne moreta biti pogojena s predhodno odobritvijo potrditve davčnih organov države članice. Več državam članicam je bil odobren poseben ukrep za uporabo obveznega izdajanja elektronskih računov, s katerimi so bili uvedeni taki sistemi za potrjevanje. Te sisteme lahko države članice uporabljajo le do 1. januarja 2028, kar zagotavlja konvergenco s sistemom digitalnega poročanja EU.

Za zagotovitev, da davčni zavezanci za izdajo elektronskega računa ne bodo odvisni od strinjanja prejemnika, se člen 232 črta iz direktive o DDV.

Poleg tega se v direktivi o DDV spremeni opredelitev elektronskega računa, da se pojem uskladi s pojmom iz Direktive 2014/55/EU o izdajanju elektronskih računov pri javnem naročanju, ki ureja izdajanje elektronskih računov za transakcije med podjetji in državnimi upravami. Zato se bo pri sklicevanju na elektronske račune v direktivi o DDV sklicevalo na strukturirane elektronske račune.

Rok za izdajo računov za dobavo blaga in opravljanje storitev znotraj Skupnosti, kadar se uporablja obrnjena davčna obveznost: člen 222

Za primere oproščenih dobav blaga in storitev, ki jih znotraj Skupnosti opravijo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža in za katere velja obrnjena davčna obveznost, je v direktivi o

⁵⁵ Izvedbeni sklep Komisije (EU) 2017/1870 z dne 16. oktobra 2017 o objavi sklica na evropski standard za izdajanje elektronskih računov in seznama sintaks v skladu z Direktivo 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta.

DDV določen rok za izdajo elektronskega računa, ki lahko znaša do petinštirideset dni od trenutka nastanka obdavčljivega dogodka.

Novi sistem poročanja temelji na filozofiji informacij v realnem času. Glede na to, da poročanje temelji na izdaji računa, bi tak rok pretirano odložil prejem informacij o teh dobavah davčni upravi. Zato se v členu 222 za izdajo računov v teh primerih določi rok dveh dni po nastanku obdavčljivega dogodka.

Odprava možnosti izdajanja skupnih računov: člen 223

Cilj novega sistema poročanja je davčnim upravam zagotoviti informacije o transakcijah v skoraj realnem času in spodbuditi uporabo elektronskih računov. Možnost izdajanja skupnih računov za koledarski mesec je v nasprotju s tema ciljema. Zato se člen 223 črta, da skupnih računov ne bo več mogoče izdajati.

Vsebina računov: člen 226

Cilj novega sistema poročanja je zagotoviti potrebne informacije davčnim upravam, hkrati pa davčne zavezanca čim bolj razbremeniti upravnega bremena. Za dosego slednjega cilja bo v sistemu poročanja izdaja elektronskega računa izkoristila za avtomatizacijo postopka poročanja. Da pa bi bilo to mogoče, je treba v račun vključiti vse informacije, ki jih davčne uprave zahtevajo za obveznost poročanja.

Zato je bil člen 226 spremenjen, da se v račun vključijo vsi podatki, ki jih je treba sporočiti. Podatkovni elementi, dodani vsebini računa, so identifikacijska številka bančnega računa, na katerega bo knjiženo plačilo računa, dogovorjeni datumi in znesek vsakega plačila, povezanega s konkretno transakcijo, ter v primeru računa, ki spreminja prvotni račun, navedba prvotnega računa.

Odprava zastarelih členov: člen 237

Člen 237 določa obveznost Komisije, da Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o vplivu pravil o izdajanju računov. Glede na to, da je bila ta obveznost že izpolnjena⁵⁶, ni razloga za ohranitev tega člena v direktivi o DDV.

Sistem digitalnega poročanja za transakcije znotraj Skupnosti: členi 262 do 271

Eden od ciljev pobude je zastarela rekapitulacijska poročila nadomestiti s sistemom na podlagi zahtev za digitalno poročanje, ki se bo uporabljal za transakcije znotraj Skupnosti in hitreje zagotavljal kakovostnejše informacije za vsako posamično transakcijo. Te informacije bodo vključene v sisteme držav članic za analizo tveganj, kjer jim bodo v pomoč pri boju proti goljufijam na področju DDV, povezanim s trgovino znotraj Skupnosti, zlasti goljufijam neplačujočega gospodarskega subjekta znotraj Skupnosti. Zato se poglavje 6 naslova XI, ki se

⁵⁶ Poročilo Komisije Evropskemu parlamentu in Svetu o oceni pravil o izdajanju računov iz Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (COM(2020) 47).

je prej nanašalo na rekapitulacijska poročila, zdaj nanaša na zahteve za digitalno poročanje, njegov novi oddelek 1 pa se nanaša na zahteve za digitalno poročanje za transakcije znotraj Skupnosti.

Zahteve za digitalno poročanje za transakcije znotraj Skupnosti bodo zajemale iste transakcije, kot so bile zajete v rekapitulacijskih poročilih, razen skladiščenja na odpoklic pod pogoji iz člena 17a, ki ne bodo več obstajali. Zato se drugi odstavek člena 262 črta. Poleg tega bodo v rekapitulacijska poročila in posledično zahteve za digitalno poročanje vključeni tudi dobave blaga in opravljanje storitev, za katere se uporablja mehanizem obrnjene davčne obveznosti v skladu s členom 194.

Člen 263 določa glavne značilnosti novega sistema digitalnega poročanja: informacije je treba poslati za vsako posamično transakcijo, rok za pošiljanje podatkov sta dva delovna dneva po izdaji računa ali po datumu, ko bi moral biti račun izdan, če davčni zavezanec ni izpolnil svoje obveznosti izdaje računa, podatke je treba poslati elektronsko, sredstvo za prenos pa zagotovijo države članice. Nazadnje, informacije lahko predloži neposredno davčni zavezanec ali tretja oseba za njegov račun.

Prenos podatkov se lahko izvede v skladu z evropskim standardom. Države članice lahko določijo prenos podatkov z elektronskih računov, izdanih v drugačni obliki, pod pogojem, da dopuščajo tudi uporabo evropskega standarda. V vsakem primeru bodo morale oblike zapisa podatkov, ki jih dovolijo države članice, zagotavljati interoperabilnost z evropskim standardom.

Ta določba državam članicam in davčnim zavezancem omogoča prožnost pri uporabi različnih oblik zapisa podatkov za prenos podatkov. Vendar določa vsaj en standard, ki ga bodo sprejele vse države članice, in tako omogoča podjetjem, da svoje podatke o transakcijah znotraj Skupnosti predložijo v skladu z evropskim standardom v kateri koli državi članici, ne da bi se jim bilo treba prilagoditi različnim sistemom poročanja.

V prvem odstavku člena 264 so določene informacije, ki jih je treba predložiti za vsako transakcijo. V bistvu so te informacije enake, kot jih je bilo treba predložiti v rekapitulacijskih poročilih, vendar so podrobno navedene za vsako posamično transakcijo, ne pa združene po prejemnikih ali pridobiteljih. So pa bila dodana nova polja za izboljšanje odkrivanja goljufij. Ta nova polja so sklic na prejšnji račun v primeru popravka računov, identifikacijska številka bančnega računa, na katerega bo knjiženo plačilo računa, in dogovorjeni datumi za plačilo zneska transakcije. Komisija sprejme izvedbena pravila, s katerimi opredeli enotno elektronsko sporočilo za zagotovitev popolne standardizacije in interoperabilnosti.

Člen 266 je državam članicam omogočil, da zahtevajo dodatne podatke o transakcijah znotraj Skupnosti. Ta možnost je v nasprotju z želeno uskladitvijo na tem področju. Zato se ta člen črta iz direktive o DDV, da davčni zavezanci, ko opravijo transakcijo znotraj Skupnosti, vedno predložijo iste informacije, ne glede na državo članico, v kateri opravijo transakcijo.

Člen 268 državam članicam nalaga obveznost zbiranja podatkov od davčnih zavezancev, ki na njihovem ozemlju opravljajo pridobitve blaga znotraj Skupnosti in podobne transakcije. Zbiranje teh podatkov je bilo v okviru rekapitulacijskih poročil za države članice neobvezno.

Za nadomestitev rekapitulacijskih poročil z novim sistemom digitalnega poročanja je treba spremeniti nekatere člene direktive o DDV, v katerih so se navajala rekapitulacijska poročila, da se nadomestijo z navedbami novega sistema poročanja. To velja za člene 42, 138a, 262,

265 in 267. Drugi členi, ki urejajo vidike rekapitulacijskih poročil in z novim sistemom poročanja niso več potrebni, so črtani. To velja za člene 266, 269, 270 in 271.

Sistem digitalnega poročanja za dobave blaga in storitev, ki se za plačilo opravijo na ozemlju ene države članice: členi 271a do 273

Poleg nadomestitve rekapitulacijskih poročil z novim sistemom digitalnega poročanja za transakcije znotraj Skupnosti je cilj pobude doseči uskladitev obstoječih in prihodnjih sistemov poročanja za dobave blaga in opravljanje storitev za plačilo na ozemlju države članice, da bi se izognili upravnemu bremenu, ki zaradi tega razdrobljenega okvira nastaja davčnim zavezancem, ki poslujejo čezmejno. Ti sistemi bodo usklajeni s sistemom digitalnega poročanja, zasnovanim za transakcije znotraj Skupnosti, s čimer se bo poenostavilo izpolnjevanje obveznosti za davkoplačevalce, ki bodo lahko podatke, ki se zahtevajo za domače transakcije in transakcije znotraj Skupnosti, predložili v kateri koli državi članici in v enotni obliki zapisa podatkov.

Ta uskladitev je dosežena s pravili iz novega naslova XI, poglavje 6, oddelek 2.

Prvi odstavek člena 271a državam članicam omogoča, da vzpostavijo sistem poročanja za dobave blaga in opravljanje storitev med davčnimi zavezanci na svojem ozemlju. Drugi odstavek člena 271a državam članicam omogoča, da vzpostavijo sisteme poročanja za vse druge vrste transakcij. Ta drugi odstavek na primer zajema poročanje o dobavah blaga ali storitev, ki jih davčni zavezanec opravi za fizično osebo.

Opozoriti je treba, da člen 271a državam članicam daje možnost, jih pa ne zavezuje. Če se odločijo za vzpostavitev sistema poročanja v skladu s prvim odstavkom navedenega člena, tj. sistema poročanja za transakcije med davčnimi zavezanci na ozemlju njihove države članice, mora imeti ta značilnosti iz člena 271b.

Značilnosti sistema poročanja iz člena 271b so podobne značilnostim, oblikovanim za transakcije znotraj Skupnosti: poročanje za vsako posamično transakcijo, pošiljanje podatkov dva delovna dneva po izdaji računa ali po datumu, ko bi moral biti račun izdan, če davčni zavezanec ni izpolnil svoje obveznosti izdaje računa, možnost, da podatke pošlje neposredno davčni zavezanec ali ponudnik storitev, in možnost pošiljanja podatkov v skladu z evropskim standardom. Države članice lahko davčnim zavezancem dajo na voljo dodatna orodja za prenos podatkov. Tudi tu je cilj državam članicam in davčnim zavezancem omogočiti dovolj prožnosti za uporabo različnih metod za prenos podatkov, hkrati pa zagotoviti vsaj en standard, ki ga bodo sprejele vse države članice, in tako omogočiti podjetjem, da svoje podatke predložijo v skladu z evropskim standardom v kateri koli državi članici, ne da bi se jim bilo treba prilagoditi različnim sistemom poročanja.

Preveriti bo treba, ali reforma sistema poročanja dosega svoje cilje zmanjšanja vrzeli pri pobiranju DDV in stroškov, ki davčnim zavezancem nastajajo zaradi razdrobljenosti teh sistemov. Zato je v členu 271c Komisija pozvana, naj do marca 2033 predloži poročilo, v katerem oceni rezultate, dosežene s to reformo, ter po potrebi predlog za odpravo omejitev in nadaljnjo uskladitev domačega poročanja. Ta rok bo omogočil oceno sistemov poročanja, ko se bodo v celoti izvajali, pri čemer se bo upoštevalo, da popolne prilagoditve usklajenim zahtevam ni treba izvesti do leta 2028.

Za uskladitev sistemov poročanja ni dovolj, da se prihodnji sistemi uvedejo v skladu z značilnostmi, določenimi v tej pobudi. Države članice, ki že imajo vzpostavljene sisteme

poročanja za te transakcije, jih bodo morale prilagoditi značilnostim usklajenega sistema poročanja. Zato pobuda zahteva, da se ta prilagoditev izvede najpozneje do leta 2028.

Člen 273 državam članicam še naprej daje diskrecijo pri uvedbi obveznosti, za katere menijo, da so potrebne za zagotovitev pravilnega pobiranja DDV in preprečevanje utaj. Vendar je ta diskrecija omejena glede obveznosti poročanja, ki se lahko v zvezi s transakcijami, ki spadajo na področje uporabe poglavja 6 naslova XI, izvajajo le v skladu s temi določbami.

Enotna registracija za DDV ter izboljšave obstoječih pravil o e-trgovanju in maržne ureditve

V obstoječo zakonodajo o DDV so bile uvedene spremembe in pojasnila, kot je navedeno v nadaljevanju.

Za uvajanje načela namembnega kraja in v skladu s členom 4 Direktive Sveta (EU) 2022/542 o spremembi direktiv 2006/112/ES in (EU) 2020/285 glede stopenj DDV⁵⁷ se člen 14(4), točka 1(a), spremeni tako, da se opredelitev prodaje blaga na daljavo znotraj Skupnosti razširi na rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine. Poleg tega se črta člen 35, zato so te dobave obdavčene v namembnem kraju v skladu s členom 33, točka (a). Posledično je mogoča uporaba poenostavitvene ureditve VEM za prijavo te prodaje na daljavo, s čimer se dodatno zmanjša potreba po registraciji v več državah članicah.

Da bi zmanjšali možnosti za izogibanje DDV, je v novem členu 39a določeno, da se dobave umetniških predmetov in starin brez odpošiljanja ali prevoza (ali dobave, pri katerih se odpošiljanje ali prevoz blaga začne in konča v isti državi članici) obdavčijo v kraju, kjer ima prejemnik sedež, stalno prebivališče ali običajno prebivališče.

Uporaba pravila o domnevnem dobavitelju se razširi s spremembami člena 14a. V zvezi z dobavami blaga, opravljenimi v EU, se odstavek 2 namreč spremeni tako, da se razširi uporaba pravila o domnevnem dobavitelju. Pravilo o domnevnem dobavitelju bo po razširitvi področja uporabe vključevalo vse dobave blaga znotraj EU, ki jih omogoča elektronski vmesnik, ne glede na to, kje ima osnovni dobavitelj sedež in kakšen je status kupca. Poleg tega se vstavi nov odstavek 3, ki določa uporabo pravila o domnevnem dobavitelju za nekatere prenose lastnega blaga, ki jih omogoča elektronski vmesnik.

Določbe direktive o DDV, ki se nanašajo na ureditve skladiščenja na odpoklic, se spremenijo tako, da se uvede presečni datum 31. december 2024, po katerem ni mogoče izvesti novih prenosov zalog v okviru teh ureditev. Člen 17a, ki ureja ureditve skladiščenja na odpoklic, se dodatno spremeni z vključitvijo novega odstavka, da se pojasni, da se bo člen prenehal uporabljati z učinkom od 31. decembra 2025. Te spremembe so uvedene zaradi upoštevanja dejstva, da sedanje ureditve skladiščenja na odpoklic ne bodo več potrebne, saj je nova

⁵⁷ Direktiva Sveta (EU) 2022/542 z dne 5. aprila 2022 o spremembi direktiv 2006/112/ES in (EU) 2020/285 glede stopenj davka na dodano vrednost.

poenostavitvena ureditev VEM za prenose lastnega blaga celovita in zajema čezmejno gibanje blaga, ki je trenutno zajeto v ureditvah skladiščenja na odpoklic.

V členu 59c je določen prag na podlagi koledarja v višini 10 000 EUR, pod katerim sta lahko čezmejno opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev ter prodaja blaga na daljavo znotraj Skupnosti, ki ju izvaja izvajalec oziroma dobavitelj s sedežem v EU, ki ima sedež samo v eni državi članici, še naprej predmet DDV v državi članici, v kateri ima sedež zadevni davčni zavezanec, ki opravlja telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve, oziroma v kateri je blago ob začetku odpošiljanja ali prevoza. Zdaj je pojasnjeno, da poleg čezmejnega opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev ta prag velja samo za prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti, ki se dobavi iz države članice, v kateri ima davčni zavezanec sedež.

Sprememba člena 66 pomaga pojasniti časovni okvir obdavčljivega dogodka v zvezi z dobavami v okviru poenostavitvene neunijske in unijske ureditve VEM.

Novi odstavek 1a člena 143 določa, da se sprejme izvedbeni akt, s katerim se uvedejo posebni ukrepi za preprečevanje nekaterih vrst davčnih utaj ali izogibanja davkom, in sicer da se bolj zagotovita pravilna uporaba in preverjanje identifikacijske številke DDV za ureditve UVEM, dodeljene dobavitelju ali posredniku, ki deluje za njegov račun, potrebne za uporabo oprostitve iz točke (ca) člena 143(1).

Da bi se še bolj zmanjšala potreba po registraciji v državi članici, v kateri pride do obdavčitve domače dobave med podjetji, se s spremembo člena 194 določi, da morajo države članice sprejeti uporabo mehanizma obrnjene davčne obveznosti, kadar dobavitelj, ki nima sedeža za namene DDV v državi članici, v kateri je dolgovan DDV, dobavlja blago osebi, ki je v tej državi članici identificirana za DDV. S to spremembo bo zagotovljeno, da se v takih okoliščinah dobavitelju, ki v tej državi članici ni identificiran, tam ni treba registrirati. Poleg tega sprememba iz obvezne uporabe mehanizma obrnjene davčne obveznosti izključuje dobavo blaga, za katero se uporablja maržna ureditev. Za zagotovitev ustreznega spremljanja blaga je treba to vrsto dobav zdaj navesti v rekapitulacijskem poročilu iz člena 262.

Ker nova poenostavitvena ureditev VEM za prenose lastnega blaga zajema čezmejno gibanje blaga, ki je trenutno zajeto v ureditvah skladiščenja na odpoklic, se s spremembami členov 243(3) in 262(2) z učinkom od 1. januarja 2026 odpravljajo določbe direktive o DDV, ki se nanašajo na ureditve skladiščenja na odpoklic, saj niso več potrebne. Kot je bilo že navedeno, je predvideno 12-mesečno obdobje, da se ureditve skladiščenja na odpoklic, izvedene 31. decembra 2024 ali pred tem datumom, lahko zaključijo.

S spremembo člena 359 se področje uporabe neunijske ureditve VEM razširja na storitve, ki jih podjetja zunaj EU opravijo za kakršne koli osebe, ki niso davčni zavezanci, tudi če nimajo stalnega prebivališča ali običajnega prebivališča v državi članici.

Sprememba člena 365 pojasnjuje rok, do katerega je mogoče spremeniti ustrezne obračune DDV v okviru neunijske ureditve VEM. Spremembe so zdaj možne v istem obračunu, če se te spremembe opravijo pred datumom, ko je treba obračun predložiti.

Za namene unijske ureditve VEM novi odstavki člena 369a razširjajo opredelitev države članice potrošnje z vključitvijo dobave blaga v skladu s členi 36 (dobava blaga z instalacijo ali

montažo), 37 (dobava blaga na krovu plovil, zrakoplovov ali vlakov) in 39 (dobava plina, električne energije, toplote in hladu) ter domače dobave blaga.

V členu 369b je določeno, da se za zgoraj navedene vrste dobav lahko uporablja tudi unijska ureditev VEM, če je to blago dobavljeno osebam, ki niso davčni zavezanci (ali davčnim zavezancem ali pravnim osebam, ki niso davčni zavezanci, katerih pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV v skladu s členom 3(1) Direktive 2006/112/ES). Poleg tega se lahko navedena ureditev uporablja tudi za domače dobave blaga, za katero se uporablja maržna ureditev, ki ga obdavčljivi preprodajalci dobavijo po maržni ureditvi kateremu koli drugemu davčnemu zavezancu.

S spremembo člena 369g(1) in novimi odstavki se vsebina obračuna v okviru ureditve VEM spremeni tako, da se omogoči vključitev zgoraj navedenih dobav.

S spremembo člena 369g(2) in novim odstavkom 2a so pojasnjene informacije, ki jih je treba v zvezi z zgoraj navedenimi dobavami predložiti pri obračunu v okviru unijske ureditve VEM, določeno pa je tudi, da so dobave blaga z ničelno davčno stopnjo in drugače oproščene dobave blaga zajete v unijski ureditvi VEM in se zato o njih tudi poroča.

Sprememba člena 369g(3) pomeni, da se v obračun v okviru unijske ureditve VEM vključita opravljanje storitev z ničelno davčno stopnjo in drugače oproščeno opravljanje storitev, ki sta zajeta v posebni ureditvi.

S spremembo člena 369g(4) je pojasnjeno, da je spremembe obračunov DDV v okviru unijske ureditve VEM po roku za predložitev obračuna treba izvesti v naslednjem obračunu.

Sprememba člena 369j določa, da v obračunu DDV v okviru unijske ureditve VEM odbitek ni mogoč, temveč se DDV vrne v skladu z ustreznim sistemom vračila.

Novi odstavek člena 369m določa, da je uporaba ureditve UVEM obvezna za elektronske vmesnike, ki kot domnevni dobavitelji omogočajo določeno prodajo uvoženega blaga na daljavo.

Člen 369p se spremeni tako, da mora davčni zavezanec ali posrednik, imenovan za njegov račun, kadar gre za prodajo na daljavo v EU uvoženega blaga, pred začetkom uporabe posebne ureditve za uvoz (UVEM) državi članici identifikacije sporočiti status domnevnega dobavitelja.

Sprememba člena 369r in novi odstavki pomenijo, da bo davčni zavezanec, če ne bo izpolnjeval pravil ureditve UVEM, iz nje izključen, razen če mora to ureditev uporabljati kot domnevni dobavitelj. Če tak domnevni dobavitelj neprenehoma krši pravila v zvezi s to posebno ureditvijo, se mu namesto izključitve iz sheme naložijo druge sankcije.

Sprememba člena 369t(2) pojasnjuje rok, do katerega je mogoče spremeniti ustrezne obračune DDV za ureditev UVEM. Če so spremembe potrebne po roku za predložitev obračuna, jih je treba spremeniti v naslednjem obračunu.

Sprememba člena 369w pomeni, da se v skladu s posebno ureditvijo DDV ne odbije, temveč se vrne v skladu z ustreznim sistemom vračila.

V novih členih 369xa do 369xk je določena uporaba nove ureditve, ki je posebej zasnovana za poenostavitev obveznosti izpolnjevanja obveznosti v zvezi z DDV, ki so povezane z nekaterimi prenosi lastnega blaga.

Člen 369xa vsebuje opredelitve, ki se uporabljajo za novo ureditev za prenose lastnega blaga. Osnovna sredstva ali blago, ki ne omogoča polne pravice do odbitka v državi članici, v kateri poteka pridobitev znotraj Skupnosti, je iz posebne ureditve izključeno.

V členu 369xb je opredeljeno področje uporabe sheme. Vsak davčni zavezanec, ki izvaja prenose lastnega blaga, kot so opredeljeni v členu 369xa, se lahko registrira za uporabo te posebne ureditve, po čemer so vsi njegovi zadevni prenosi zajeti v posebni ureditvi.

Člen 369xc od davčnih zavezancev, ki uporabljajo posebno ureditev, zahteva, da v primeru začetka, prenehanja ali zadevnih sprememb njihovih obdavčljivih dejavnosti, zajetih v ureditvi, elektronsko obvestijo svojo državo članico identifikacije.

Člen 369xd določa, da je davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev, za namene prenosov, zajetih v tej ureditvi, registriran samo v eni državi članici identifikacije. Za namen identifikacije v okviru posebne ureditve za prenose lastnega blaga država članica identifikacije uporabi individualno identifikacijsko številko DDV, ki je že bila dodeljena davčnemu zavezancu v zvezi z njegovimi obveznostmi po notranjem sistemu.

V členu 369xe so določene okoliščine, v katerih so davčni zavezanci, ki uporabljajo ureditev za prenose lastnega blaga, izključeni iz te ureditve, med drugim tudi, kadar neprenehoma kršijo pravila ureditve ali prenehajo opravljati svoje zadevne dejavnosti.

V členu je 369xf določeno, da se obračuni DDV elektronsko predložijo vsak mesec, tudi če se ni opravljala nobena zadevna dejavnost.

Člen 369xg opisuje informacije, ki jih mora vsebovati mesečni obračun DDV, in določa, da je treba spremembe teh obračunov po roku za predložitev obračuna opraviti v naslednjem obračunu.

V členu 369xh so določene zahteve v zvezi z valuto, ki se uporabi v obračunu DDV.

V členu 369xi je določeno, da so za prenose lastnega blaga v okviru navedene ureditve pridobitve znotraj Skupnosti oproščene v državi članici, v katero se blago odpošlje ali odpelje.

V členu 369xj je določeno, da odbitek v zgoraj navedenem obračunu DDV ni mogoč, temveč se DDV vrne v skladu z ustreznim sistemom vračila ali odbije kot vstopni davek v nacionalnem obračunu DDV države članice, kadar je davčni zavezanec v državi članici že identificiran za namene DDV za dejavnosti, ki niso zajete v posebni ureditvi.

V členu 369xk so določene obveznosti vodenja evidenc za davčne zavezance, ki uporabljajo posebno ureditev za prenose lastnega blaga.

Predlog

DIREKTIVA SVETA

o spremembi Direktive 2006/112/ES glede pravil o DDV za digitalno dobo

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 113 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

po posredovanju osnutka zakonodajnega akta nacionalnim parlamentom,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta¹,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora²,

v skladu s posebnim zakonodajnim postopkom,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Vzpon digitalnega gospodarstva je močno vplival na delovanje sistema DDV v Uniji, saj ni primeren za nove digitalne poslovne modele in ne omogoča polne uporabe podatkov, ki nastanejo z digitalizacijo. Direktivo Sveta 2006/112/ES³ bi bilo treba spremeniti, da se upošteva ta razvoj.
- (2) Obveznosti poročanja o DDV bi bilo treba prilagoditi, da se obravnavajo izzivi platformnega gospodarstva in zmanjša potreba po več registracijah za DDV v Uniji.
- (3) Izguba prihodkov od DDV, znana kot vrzel pri pobiranju DDV, je bila leta 2020 v Uniji ocenjena na 93 milijard EUR⁴, velik del tega pa predstavljajo goljufije, zlasti goljufije neplačujočega gospodarskega subjekta znotraj Skupnosti⁵, ki so ocenjene na 40–60 milijard EUR⁶. V končnem poročilu konference o prihodnosti Evrope so državljani pozvali k „usklajevanju in koordinaciji davčnih politik v državah članicah EU za preprečevanje davčnih utaj in izogibanja davkom“ ter k „spodbujanju

¹ UL C , , str. .

² UL C , , str. .

³ Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L 347, 11.12.2006, str. 1).

⁴ Vrzel pri pobiranju DDV je skupna razlika med pričakovanimi prihodki od DDV na podlagi zakonodaje o DDV in pomožnih predpisov ter dejansko pobranim zneskom: https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-gap_en.

⁵ Europol: <https://www.europol.europa.eu/crime-areas-and-statistics/crime-areas/economic-crime/mtic-missing-trader-intra-community-fraud>.

⁶ Evropsko računsko sodišče: https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR15_24/SR_VAT_FRAUD_SL.pdf.

sodelovanja med državami članicami EU za zagotovitev, da vsa podjetja v EU plačujejo pravičen delež davkov“. Pobuda DDV v digitalni dobi je skladna s temi cilji.

- (4) Da bi povečali pobiranje davkov od čezmejnih transakcij in odpravili obstoječo razdrobljenost, ki izhaja iz tega, da države članice izvajajo različne sisteme poročanja, bi bilo treba določiti pravila za zahteve Unije za digitalno poročanje. Pravila bi morala zagotavljati davčnim upravam informacije za vsako posamično transakcijo, da se omogoči navzkrižno preverjanje podatkov, povečajo nadzorne zmogljivosti davčnih uprav in ustvari učinek odvracanja od neskladnosti, hkrati pa zmanjšajo stroški izpolnjevanja obveznosti za podjetja, ki poslujejo v različnih državah članicah, in odpravijo ovire na notranjem trgu.
- (5) Da bi se davčnim zavezancem in davčnim upravam olajšala avtomatizacija postopka poročanja, bi bilo treba transakcije, o katerih se poroča davčnim upravam, dokumentirati elektronsko. Uporaba elektronskega izdajanja računov bi morala postati privzeti sistem za izdajanje računov. Kljub temu bi bilo treba državam članicam dovoliti, da za domače dobaveodobrijo druge načine. Dobaviteljevo izdajanje elektronskih računov in pošiljanje teh računov pridobitelju ali prejemniku ne bi smela biti pogojena s predhodnim strinjanjem ali preverjanjem s strani davčne uprave.
- (6) Opredelitev elektronskega računa bi morala biti usklajena z opredelitvijo iz Direktive 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta⁷, da se doseže standardizacija na področju poročanja o DDV.
- (7) Za učinkovito izvajanje sistema poročanja o DDV morajo informacije nemudoma prispeti do davčne uprave. Zato bi bilo treba rok za izdajo računa za čezmejne transakcije določiti na dva delovna dneva po nastanku obdavčljivega dogodka.
- (8) Elektronski račun bi moral olajšati samodejno pošiljanje podatkov, potrebnih za namene nadzora, davčni upravi. Zato bi moral elektronski račun vsebovati vse podatke, ki jih je treba pozneje poslati davčni upravi.
- (9) Uvedba elektronskih računov kot privzete metode za dokumentiranje transakcij za namene DDV ne bi bila mogoča, če bi uporaba elektronskega računa ostala pogojena s strinjanjem prejemnika. Zato za izdajanje elektronskih računov takšno strinjanje ne bi več smelo biti potrebno.
- (10) Komisija je izpolnila svojo obveznost iz člena 237 Direktive 2006/112/ES, in sicer da Evropskemu parlamentu in Svetu predloži poročilo o vplivu pravil o izdajanju računov, ki veljajo od 1. januarja 2013, zlasti na obseg dejanskega zmanjšanja upravnih obremenitev za podjetja. Ker je ta obveznost že izpolnjena, bi jo bilo treba iz navedene direktive črtati.
- (11) Obveznost predložitve rekapitulacijskih poročil za poročanje o transakcijah znotraj Skupnosti bi bilo treba odpraviti, saj so v zahtevah za digitalno poročanje o transakcijah znotraj Skupnosti zajete iste transakcije, vendar s hitrejšimi in podrobnejšimi informacijami. Zahteve za digitalno poročanje zajemajo iste transakcije kot rekapitulacijska poročila razen transakcij v okviru ureditve skladiščenja na

⁷ Direktiva 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o izdajanju elektronskih računov pri javnem naročanju (UL L 133, 6.5.2014, str. 1).

odpoklic iz člena 17a Direktive 2006/112/ES, o katerih bi bilo treba poročati v obračunu v okviru ureditve VEM.

- (12) Da bi davčnim zavezancem olajšale pošiljanje podatkov o računih, bi jim morale države članice dati na voljo potrebna sredstva za pošiljanje, ki bi morala omogočati, da podatke pošlje neposredno davčni zavezanec ali tretja oseba za račun davčnega zavezanca.
- (13) Informacije, ki jih je treba poslati v okviru zahtev za digitalno poročanje za transakcije znotraj Skupnosti, bi morale biti podobne informacijam, ki se pošiljajo v rekapitulacijskih poročilih, vendar je treba od davčnih zavezancev zahtevati, da predložijo dodatne podatke, vključno z bančnimi podatki in zneski plačil, da lahko davčne uprave spremljajo ne le blago, temveč tudi pretok kapitala.
- (14) Davčnim zavezancem, ki delujejo v različnih državah članicah, se ne bi smelo naložiti nepotrebnih upravnih bremen. Zato bi morali imeti ti davčni zavezanci možnost, da svojim davčnim upravam zahtevane informacije predložijo z uporabo evropskega standarda iz Izvedbenega sklepa Komisije (EU) 2017/1870⁸, ki izpolnjuje zahtevo iz člena 3(1) Direktive 2014/55/EU po oblikovanju evropskega standarda za semantični podatkovni model osrednjih elementov elektronskega računa. Državam članicam bi bilo treba omogočiti, da določijo dodatne metode za sporočanje podatkov, ki bi jih nekateri davčni zavezanci lažje izpolnjevali.
- (15) Da bi dosegli potrebno uskladitev pri sporočanju podatkov o transakcijah znotraj Skupnosti, bi morale biti informacije, ki jih je treba sporočiti, enake v vseh državah članicah, države članice pa ne bi smele imeti možnosti zahtevati dodatne podatke.
- (16) Pomemben element v boju proti goljufijam na področju DDV, povezanim s transakcijami znotraj Skupnosti, je primerjava podatkov, ki jih prijavi dobavitelj, s podatki, ki jih prijavi pridobitelj ali prejemnik. Zato bi bilo treba od pridobitelja blaga in prejemnika storitev zahtevati, da sporočata podatke o svojih transakcijah znotraj Skupnosti.
- (17) Več držav članic je uvedlo različne zahteve za poročanje o transakcijah na njihovem ozemlju, kar povzroča znatno upravno breme za davčne zavezance, ki poslujejo v različnih državah članicah, saj morajo za izpolnjevanje teh zahtev prilagoditi svoje računovodske sisteme. Da bi se izognili stroškom, ki izhajajo iz takšne raznolikosti, bi sistemi, ki so jih države članice uvedle za poročanje o dobavah blaga in opravljanju storitev za plačilo med davčnimi zavezanci na njihovem ozemlju, morali ustrezati enakim značilnostim sistema, ki se uporablja za transakcije znotraj Skupnosti. Države članice bi morale zagotoviti elektronska sredstva za pošiljanje informacij in davčnemu zavezancu – tako kot pri transakcijah znotraj Skupnosti – omogočati, da podatke predloži v skladu z evropskim standardom iz Izvedbenega sklepa (EU) 2017/1870, lahko pa zadevna država članica da na voljo dodatna sredstva za posredovanje podatkov. Dovoliti bi bilo treba, da podatke pošilja neposredno davčni zavezanec ali tretja oseba za njegov račun.

⁸ Izvedbeni sklep Komisije (EU) 2017/1870 z dne 16. oktobra 2017 o objavi sklica na evropski standard za izdajanje elektronskih računov in seznama sintaks v skladu z Direktivo 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 266, 17.10.2017, str. 19).

- (18) Države članice k uvedbi zahteve za digitalno poročanje o dobavah blaga in opravljanju storitev za plačilo med davčnimi zavezanci na njihovem ozemlju ne bi smele biti zavezane. Če to zahtevo pozneje uvedejo, bi jo morale uskladiti z zahtevami za digitalno poročanje o transakcijah znotraj Skupnosti. Države članice, ki že imajo vzpostavljen sistem poročanja o teh transakcijah, bi ga morale prilagoditi, da se podatki sporočajo v skladu z zahtevami za digitalno poročanje o transakcijah znotraj Skupnosti.
- (19) Za oceno učinkovitosti zahtev za digitalno poročanje bi morala Komisija pripraviti poročilo o oceni, v katerem bi ocenila učinek zahtev za digitalno poročanje na zmanjšanje vrzeli pri pobiranju DDV ter na stroške izvajanja in izpolnjevanja obveznosti za davčne zavezance in davčne uprave, da bi preverila, ali je sistem dosegel svoje cilje ali pa bi ga bilo treba dodatno prilagoditi.
- (20) Države članice bi morale imeti možnost, da še naprej izvajajo druge ukrepe za zagotovitev pravilnega pobiranja DDV in preprečevanje utaj. Vendar ne bi smele imeti možnosti, da za transakcije, za katere veljajo zahteve za digitalno poročanje, nalagajo dodatne obveznosti poročanja.
- (21) Platformno gospodarstvo je povzročilo nekatere težave pri uporabi pravil o DDV, zlasti pri določitvi obdavčljivega statusa ponudnika storitve ter enakih konkurenčnih pogojih za mala in srednja podjetja ter druga podjetja.
- (22) Platformno gospodarstvo je privedlo do neupravičenega izkrivljanja konkurence med dobavami, opravljenimi prek spletnih platform, ki niso obdavčene z DDV, in dobavami, opravljenimi v tradicionalnem gospodarstvu, za katere se DDV plačuje. Izkrivljanje je bilo najhujše v dveh za e-trgovanjem največjih sektorjih platformnega gospodarstva, in sicer v sektorju kratkoročnega oddajanja nastanitev v najem in sektorju prevoza potnikov.
- (23) Zato je treba določiti pravila za odpravo izkrivljanja konkurence v sektorjih kratkoročnega oddajanja nastanitev v najem in prevoza potnikov, in sicer s spremembo vloge, ki jo imajo platforme pri pobiranju DDV (tako da postanejo „domnevni dobavitelj“). V skladu s tem modelom bi morale v primerih, ko je treba plačati DDV, vendar ga osnovni dobavitelj ne obračuna, ker je na primer fizična oseba ali davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev za mala podjetja, DDV obračunati platforme.
- (24) Države članice različno razlagajo kraj opravljanja storitve omogočanja, ki jo platforme opravljajo za osebe, ki niso davčni zavezanci. Zato je treba to pravilo pojasniti.
- (25) Nekatere države članice se opirajo na člen 135(2) Direktive 2006/112/ES in za kratkoročno oddajanje nastanitve v najem uporabljajo oprostitev plačila DDV, druge pa ne. Da bi zagotovili enako obravnavo in doslednost ter še naprej odpravljali izkrivljanje konkurence v nastanitvenem sektorju, bi bilo treba pojasniti, da se ta oprostitev ne uporablja za kratkoročno oddajanje nastanitve v najem. Merila, ki se uporabljajo za opredelitev kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem, katerega funkcija se šteje za podobno funkciji, ki jo ima hotelski sektor, se uporabljajo samo za namene te direktive in ne posegajo v opredelitve pojmov, ki se uporabljajo v drugi zakonodaji Unije. Ta direktiva zato ne uvaja opredelitve kratkoročnega oddajanja nastanitve v najem na ravni EU.
- (26) Da bi se izognili nenamerni vključitvi platform, ki opravljajo domnevne dobave, v posebno ureditev za potovalne agencije ali obratno, bi bilo treba transakcije, pri katerih je platforma domnevni dobavitelj, izključiti iz te posebne ureditve.

- (27) Ta predlog ne posega v pravila, določena z drugimi pravnimi akti Unije, zlasti Uredbo (EU) 2022/2065 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. oktobra 2022 o enotnem trgu digitalnih storitev in spremembi Direktive 2000/31/ES (akt o digitalnih storitvah)⁹, ki ureja druge vidike opravljanja storitev s strani spletnih platform, kot so obveznosti ponudnikov spletnih platform, ki potrošnikom omogočajo sklepanje pogodb na daljavo s trgovci.
- (28) Z direktivama Sveta (EU) 2017/2455¹⁰ in 2019/1995¹¹ je bila Direktiva 2006/112/ES spremenjena glede pravil o DDV, ki urejajo obdavčevanje dejavnosti čezmejnega e-trgovanja med podjetji in potrošniki v Uniji. Navedeni direktivi o spremembah sta zmanjšali izkrivljanje konkurence, izboljšali upravno sodelovanje in uvedli številne poenostavitve. Čeprav so bile spremembe, uvedene z navedenima direktivama, ki se uporabljata od 1. julija 2021, večinoma uspešne, je bila kljub temu ugotovljena potreba po nekaterih izboljšavah.
- (29) Zato bi bilo treba pojasniti nekatera obstoječa pravila. To vključuje pravilo o izračunu praga na podlagi koledarja v višini 10 000 EUR iz člena 59c Direktive 2006/112/ES, pod katerim sta lahko opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev ter prodaja blaga na daljavo znotraj Skupnosti, ki ju izvaja izvajalec oziroma dobavitelj s sedežem v Uniji, ki ima sedež samo v eni državi članici, še naprej predmet DDV v državi članici, v kateri ima sedež zadevni davčni zavezanec, ki opravlja telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve, oziroma v kateri je blago ob začetku odpošiljanja ali prevoza. Člen 59c Direktive 2006/112/ES bi bilo treba spremeniti, da se zagotovi, da se v izračun praga v višini 10 000 EUR vključi samo prodaja blaga na daljavo znotraj Skupnosti, ki se dobavi iz države članice, v kateri ima davčni zavezanec sedež, ne pa tudi prodaja na daljavo iz zaloge blaga v drugi državi članici.
- (30) Direktivo 2006/112/ES bi bilo treba spremeniti, da se pojasni, da na področje uporabe posebne ureditve za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Skupnosti (v nadaljnjem besedilu: neunijska ureditev), spadajo vse storitve, ki jih v Uniji za potrošnike opravljajo davčni zavezanci s sedežem zunaj Unije, ne zgolj opravljanje storitev prejemnikom s sedežem v Uniji. Po tem, ko so bila z Direktivo Sveta (EU) 2022/542¹² uvedena nova pravila o stopnjah DDV, in po predvidenem začetku veljavnosti novih pravil za mala in srednja podjetja¹³ ter za zajem oprostitev iz

⁹ Uredba (EU) 2022/2065 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. oktobra 2022 o enotnem trgu digitalnih storitev in spremembi Direktive 2000/31/ES (akt o digitalnih storitvah) (UL L 277, 27.10.2022, str. 1).

¹⁰ Direktiva Sveta (EU) 2017/2455 z dne 5. decembra 2017 o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo (UL L 348, 29.12.2017, str. 7).

¹¹ Direktiva Sveta (EU) 2019/1995 z dne 21. novembra 2019 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede določb v zvezi s prodajo blaga na daljavo in nekaterimi domačimi dobavami blaga.

¹² Direktiva Sveta (EU) 2022/542 z dne 5. aprila 2022 o spremembi direktiv 2006/112/ES in (EU) 2020/285 glede stopenj davka na dodano vrednost (UL L 107, 6.4.2022, str. 1).

¹³ Direktiva Sveta (EU) 2020/285 z dne 18. februarja 2020 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost glede posebne ureditve za mala podjetja in Uredbe (EU) št. 904/2010 glede upravnega sodelovanja in izmenjave informacij za namene spremljanja pravilne uporabe posebne ureditve za mala podjetja (UL L 62, 2.3.2020, str. 13).

člena 151 Direktive 2006/112/ES v zvezi z dobavami blaga in opravljanjem storitev, med drugim v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov in določenim mednarodnim organizacijam, je treba unijsko ureditev VEM iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 3, Direktive 2006/112/ES razširiti tako, da bo zajemala dobave z ničelno davčno stopnjo in dobave, oproščene DDV, kakršne so na primer dobave malih in srednjih podjetij. Direktivo 2006/112/ES bi bilo treba spremeniti tudi, da se pojasni rok, do katerega lahko davčni zavezanec, ki uporablja posebne ureditve, spremeni ustrezne obračune DDV v treh obstoječih poenostavitvenih ureditvah; neunijski ureditvi VEM, unijski ureditvi VEM in uvozni ureditvi (UVEM). To pojasnilo bo davčnim zavezancem, registriranim za te ureditve, omogočilo popravke ustreznih obračunov DDV do roka za predložitev teh obračunov. Poleg tega bi bilo treba v zvezi z dobavami v okviru unijske in neunijske poenostavitvene ureditve VEM jasno opredeliti čas nastanka obdavčljivega dogodka, da države članice ne bi različno uporabljale pravil.

- (31) Identifikacija za DDV je na splošno potrebna v vsaki državi članici, v kateri se izvajajo obdavčljive transakcije. Da pa bi se zmanjšalo število primerov, v katerih se zahteva več registracij za DDV, je bilo z Direktivo (EU) 2017/2455 v Direktivi 2006/112/ES uvedenih več ukrepov za zmanjšanje potrebe po več registracijah za DDV. Da bi dodatno zmanjšali potrebo po več registracijah za DDV, je bilo opredeljenih več ukrepov za razširitev, s katerimi bi se podprl cilj enotne registracije za DDV v Uniji. Zato bi bilo treba določiti pravila za zagotovitev teh ukrepov za razširitev.
- (32) Med drugimi ukrepi je bilo z Direktivo (EU) 2017/2455 razširjeno področje uporabe ureditve mini VEM, da je postala obsežnejša ureditev VEM, ki zajema vse čezmejno opravljanje storitev za osebe, ki niso davčni zavezanci, v Uniji in vso prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti. Izjemoma lahko določene domače dobave blaga v okviru unijske ureditve VEM prijavijo tudi elektronski vmesniki, kot so trgi in platforme, ki postanejo domnevni dobavitelji za nekatere dobave blaga v Uniji. Da bi podprli cilj enotne registracije za DDV v Uniji, bi bilo treba področje uporabe unijske ureditve VEM dodatno razširiti na druge dobave blaga, vključno z domačimi dobavami blaga med podjetji in potrošniki v Uniji, ki jih opravijo davčni zavezanci, ki niso identificirani za namene DDV v državi članici potrošnje, s čimer se zagotovi, da se podjetjem ni treba registrirati za DDV v vsaki državi članici, v kateri poteka taka dobava blaga potrošnikom. Poleg tega bi bilo treba področje uporabe unijske ureditve VEM razširiti tudi na domače dobave blaga, za katero se uporablja maržna ureditev, kateri koli osebi, ki jih opravi davčni zavezanec (obdavčljivi preprodajalec), ki v državi članici, v kateri so bile take dobave blaga opravljene, ni identificiran. Ta sprememba bi omogočila, da obdavčljivi preprodajalci izkoristijo poenostavitve sistema VEM ter da se DDV, ki ga je treba plačati za te dobave, prek razširjene unijske ureditve VEM prijavi in plača v eni državi članici identifikacije.
- (33) DDV običajno zaračuna in obračuna dobavitelj blaga ali storitev. Vendar lahko države članice v nekaterih okoliščinah določijo, da je v okviru mehanizma obrnjene davčne obveznosti dolgovani DDV dolžan obračunati pridobitelj dobave, ne pa dobavitelj. Za trdnejšo podporo cilju enotne registracije za DDV v Uniji bi bilo treba določiti pravila, da morajo države članice mehanizem obrnjene davčne obveznosti obvezno uporabljati v primerih, ko dobavitelj nima sedeža za namene DDV v državi članici, v kateri je treba plačati DDV. Dobavitelj, ki dobavlja blago ali opravlja storitve osebi, ki je identificirana za DDV v državi članici, v kateri je dobava obdavčljiva, bi moral imeti

pravico do uporabe obrnjene davčne obveznosti. Za namene nadzora je treba take dobave navesti v rekapitulacijskem poročilu.

- (34) Z Direktivo (EU) 2017/2455 je bila v Direktivo 2006/112/ES uvedena odgovornost elektronskih vmesnikov, kot so trgi in platforme, kadar delujejo kot domnevni dobavitelji in omogočajo dobavo določenega blaga potrošnikom v Uniji. Kar zadeva dobave blaga, opravljene v Uniji, se pravilo o domnevnem dobavitelju trenutno uporablja za dobave blaga osebam, ki niso davčni zavezanci, le, kadar to blago v Uniji dobavijo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji. Da bi zagotovili enake konkurenčne pogoje med trgovci s sedežem v Uniji in trgovci s sedežem zunaj Unije ter čim bolj zmanjšali stroške čezmejnega poslovanja v Uniji, bi bilo treba sprejeti ukrepe za nadaljnje zmanjšanje regulativnega bremena prodajalcev s sedežem v Uniji, ki poslujejo prek elektronskih vmesnikov. Pravilo o domnevnem dobavitelju bi po razširitvi področja uporabe zadevalo vse dobave blaga znotraj Unije, ki jih omogoča elektronski vmesnik, ne glede na to, kje ima osnovni dobavitelj sedež in kakšen je status kupca.
- (35) Z Direktivo (EU) 2017/2455 je bila v Direktivo 2006/112/ES uvedena specifična poenostavitev, in sicer ureditev UVEM, zasnovana za zmanjšanje regulativnega bremena v zvezi z DDV pri uvozu nekaterega blaga nizke vrednosti potrošnikom v Uniji. V skladu s tem se davčnim zavezancem, ki se odločijo, da se bodo registrirali za ureditev UVEM, ni treba registrirati za DDV v vsaki državi članici, v kateri poteka njihov upravičeni uvoz blaga potrošnikom. Namesto tega lahko prek ureditve UVEM DDV, ki ga morajo plačati za te dobave, prijavijo in plačajo v eni državi članici. Za nadaljnjo podporo in izboljšanje izpolnjevanja obveznosti DDV pri nekaterih uvoženih izdelkih bi bilo treba sprejeti ukrepe, da bi uporaba ureditve UVEM postala obvezna za elektronske vmesnike, kot so trgi in platforme, kadar omogočajo uvoz določenega blaga potrošnikom v Uniji. Na področje uporabe navedenih ukrepov pa ne bi smeli spadati davčni zavezanci, ki upravljajo elektronske vmesnike in omogočajo izključno domače dobave v državi članici, v kateri imajo sedež.
- (36) Za zagotovitev enotnih pogojev za izvajanje Direktive 2006/112/ES bi bilo treba na Komisijo prenesti pooblastila za boljše zagotavljanje pravilne uporabe in postopka preverjanja identifikacijskih števil DDV za ureditev UVEM, kadar je namen uveljavljanje oprostitev iz navedene direktive. To pooblastilo bi moralo Komisiji omogočiti, da sprejme izvedbeni akt za uvedbo posebnih ukrepov za preprečevanje nekaterih vrst davčnih utaj ali izogibanja davkom. Taki posebni ukrepi med drugim vključujejo povezavo edinstvene številke pošiljke z identifikacijsko številko DDV za ureditev UVEM. Ta pooblastila bi bilo treba izvajati v skladu s postopkom pregleda iz člena 5 Uredbe (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta¹⁴, odbor za ta namen pa bi moral biti odbor, ustanovljen s členom 58 Uredbe (EU) št. 904/2010 Evropskega parlamenta in Sveta¹⁵.

¹⁴ Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

¹⁵ Uredba Sveta (EU) št. 904/2010 z dne 7. oktobra 2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost (UL L 268, 12.10.2010, str. 1).

- (37) Kadar dobavitelj ni identificiran za DDV v državi članici, v kateri je treba plačati DDV, se mora registrirati za DDV. Zlasti kadar davčni zavezanec prenaša lastno blago v drugo državo članico, med drugim za namene svoje dejavnosti, povezane z e-trgovanjem, se mora zaradi prenosa registrirati v državah članicah iz katerih in v katere blago prenaša. V skladu s ciljem enotne registracije za DDV v Uniji bi bilo treba primere, v katerih se zahteva več registracij za DDV, še bolj zmanjšati z določitvijo uporabe nove ureditve v okviru ureditev VEM, posebej zasnovane za poenostavitev izpolnjevanja obveznosti DDV, povezanih z določenimi prenosi lastnega blaga.
- (38) V Direktivi 2006/112/ES je določena poenostavljena obravnava DDV, ki se uporablja za blago, preneseno v okviru ureditve skladiščenja na odpoklic, kadar so izpolnjeni nekateri predpisani pogoji. Ker je poenostavitvena ureditev VEM za prenose lastnega blaga celovita in zajema čezmejno gibanje blaga, ki je trenutno zajeto v ureditvah skladiščenja na odpoklic v skladu s členom 17a navedene direktive, je treba to ureditev postopno odpraviti z vključitvijo končnega datuma pred popolno odpravo določb o skladiščenju na odpoklic v Direktivi 2006/112/ES. Zato bi bilo treba določiti končni datum 31. december 2024, po katerem ne bo več mogoče izvajati novih ureditev skladiščenja na odpoklic. Za ureditve skladiščenja na odpoklic, ki se začnejo 31. decembra 2024 ali prej, bi se morali še naprej uporabljati ustrezni pogoji, vključno z 12-mesečnim rokom za prenos lastništva nad blagom na predvidenega pridobitelja. Poleg vključitve tega novega končnega datuma bi bilo treba v določbe, ki se nanašajo na ureditve skladiščenja na odpoklic, vstaviti nov odstavek, da se bodo navedene ureditve prenehale uporabljati 31. decembra 2025, saj po tem datumu ne bodo več potrebne.
- (39) Maržna ureditev se uporablja tako, da obdavčljivim preprodajalcem omogoča plačilo DDV na razliko med prodajno ceno in nabavno ceno blaga, zajetega v ureditvi, in sicer rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin. Da se te posebne dobave obdavčijo v državi članici, v kateri ima prejemnik sedež, stalno prebivališče ali običajno prebivališče, bi bilo treba Direktivo 2006/112/ES spremeniti tako, da se uvede novo pravilo o kraju dobave. Poleg tega bi bilo treba Direktivo 2006/112/ES spremeniti tako, se dobave blaga, za katere se uporablja maržna ureditev, izrecno izključijo iz obvezne uporabe mehanizma obrnjene davčne obveznosti. Da pa se podpre cilj enotne registracije za DDV v Uniji in zmanjšajo regulativna bremena, se lahko obdavčljivi preprodajalci, ki poslujejo v okviru maržne ureditve, odločijo za registracijo in uporabo unijske ureditve VEM, da DDV, dolgovan za določene dobave blaga, za katere se uporablja maržna ureditev, prijavijo in plačajo v okviru navedene ureditve, ne da bi se morali registrirati v več državah članicah.
- (40) V skladu s Skupno politično izjavo z dne 28. septembra 2011 držav članic in Komisije o obrazložitvenih dokumentih¹⁶ se države članice zavezujejo, da bodo v upravičenih primerih obvestilu o ukrepih za prenos priložile enega ali več dokumentov, v katerih se pojasni razmerje med elementi direktive in ustreznimi deli nacionalnih instrumentov za prenos. Zakonodajalec meni, da je posredovanje takih dokumentov v primeru te direktive upravičeno.

¹⁶ UL C 369, 17.12.2011, str. 14.

- (41) Ker ciljev te direktive, in sicer prilagoditve sistema DDV digitalni dobi, države članice ne morejo zadovoljivo doseči, temveč se, ker je treba doseči harmonizacijo, spodbuditi uporabo zahtev za digitalno poročanje, izboljšati obravnavo DDV v zvezi s platformami in zmanjšati število primerov, v katerih se mora podjetje registrirati v drugih državah članicah, lažje dosežejo na ravni Unije, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za doseganje navedenih ciljev.
- (42) Direktivo 2006/112/ES bi bilo zato treba ustrezno spremeniti –
SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Spremembe Direktive 2006/112/ES z učinkom od 1. januarja 2024

Direktiva 2006/112/ES se spremeni:

- (1) člen 17a se spremeni:
- (a) v odstavku 2 se točka (a) nadomesti z naslednjim:
- „(a) davčni zavezanec ali tretja oseba za njegov račun najpozneje 31. decembra 2024 odpošlje ali odpelje blago v drugo državo članico z namenom, da to blago tam pozneje in po prihodu dobavi drugemu davčnemu zavezancu, ki ima pravico za prevzem lastništva nad tem blagom v skladu z obstoječim dogovorom med obema davčnima zavezancema;“;
- (b) doda se naslednji odstavek 8:
- „8. Ta člen se preneha uporabljati 31. decembra 2025.“;
- (2) v naslovu V, poglavje 3a, se naslov nadomesti z naslednjim:

„POGLAVJE 3a

Prag za davčne zavezance, ki dobavljajo določeno blago v skladu s členom 33, točka (a), in opravljajo določene storitve v skladu s členom 58“;

- (3) člen 59c se spremeni:
- (a) v odstavku 1 se točka (b) nadomesti z naslednjim:
- „(b) storitve se opravljajo za osebo, ki ni davčni zavezanec in ima sedež ali stalno ali običajno prebivališče v kateri koli državi članici, ki ni država članica iz točke (a), ali blago je odposlano ali prepeljano iz države članice iz točke (a) v drugo državo članico in“;
- (b) odstavek 3 se nadomesti z naslednjim:
- „3. Država članica iz odstavka 1, točka (a), podeli davčnim zavezancem, ki dobavljajo blago ali opravljajo storitve, ki izpolnjujejo pogoje iz navedenega odstavka, pravico, da izberejo, da se kraj dobave oziroma opravljanja storitev določi v skladu s členom 33, točka (a), in členom 58, ta izbira pa v vsakem primeru velja dve koledarski leti.“;
- (4) člen 66 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 66

1. Z odstopanjem od členov 63, 64 in 65 lahko države članice določijo, da obveznost obračuna DDV za določene transakcije ali za določene kategorije davčnih zavezancev nastane v enem od naslednjih trenutkov:

- (a) najpozneje ob izdaji računa;
- (b) najpozneje ob prejemu plačila;
- (c) če račun ni izdan ali je izdan pozneje, v določenem roku, vendar najpozneje ob izteku roka, ki ga za izdajanje računov predpišejo države članice v skladu z drugim odstavkom člena 222, če pa država članica ni predpisala takšnega roka, v določenem obdobju od datuma obdavčljivega dogodka.

2. Odstopanje iz odstavka 1 se ne uporablja za:

- (a) opravljanje storitev, zajetih v posebni ureditvi iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 2, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki mu je v skladu s členom 359 dovoljena uporaba zadevne ureditve;
- (b) dobave, zajete v posebni ureditvi iz naslova XII, poglavje 6, oddelek 3, če te dobave opravlja davčni zavezanec, ki mu je v skladu s členom 369b dovoljena uporaba zadevne ureditve;
- (c) opravljanje storitev, za katere je DDV v skladu s členom 196 dolžan plačati prejemnik storitev;
- (d) dobave ali prenose blaga iz člena 67.“;

(5) v členu 167a se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice lahko v okviru izbirne ureditve določijo, da se pravica do odbitka davčnega zavezanca, za katerega nastane obveznost obračuna DDV le na podlagi člena 66(1), točka (b), odloži, dokler DDV za njemu dobavljeno blago ali opravljene storitve ni plačan dobavitelju.“;

(6) člen 217 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 217

Za namene te direktive „elektronski račun“ pomeni račun, ki vsebuje informacije, predpisane v tej direktivi, ter je bil izdan, poslan in prejet v strukturirani elektronski obliki, ki omogoča samodejno in elektronsko obdelavo.“;

(7) člen 218 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 218

1. Za namene te direktive država članica kot račune sprejme dokumente ali sporočila na papirju ali v elektronski obliki, ki izpolnjujejo pogoje, določene v tem poglavju.

2. Države članice lahko naložijo obveznost izdajanja elektronskih računov. Države članice, ki nalagajo to obveznost, dovolijo izdajanje elektronskih računov, ki so v skladu z evropskim standardom o izdajanju elektronskih računov in seznamom sintaks v skladu z Direktivo 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta*. Za izdajanje elektronskih računov s strani davčnih zavezancev in njihovo pošiljanje ni potrebno predhodno obvezno strinjanje ali preverjanje s strani davčnih organov, kar

pa ne posega v posebne ukrepe, dovoljene v skladu s členom 395, ki so ob začetku veljavnosti te direktive že izvedeni.

* Direktiva 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. aprila 2014 o izdajanju elektronskih računov pri javnem naročanju (UL L 133, 6.5.2014, str. 1).“;

(8) v členu 226 se točka (7a) nadomesti z naslednjim:

„(7a)če nastane obveznost obračuna DDV ob prejemu plačila v skladu s členom 66(1), točka (b), in pravica do odbitka nastane v trenutku, ko nastane obveznost obračuna odbitnega davka, navedba ‚cash accounting‘.“;

(9) člen 232 se črta;

(10) člen 237 se črta;

(11) člen 359 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 359

Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve vsakemu davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v Skupnosti in opravlja storitve za osebo, ki ni davčni zavezanec. Ta ureditev se uporablja za vse tako opravljene storitve v Skupnosti.“;

(12) v členu 369j se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v zvezi s svojimi obdavčljivimi dejavnosti, zajetimi v tej posebni ureditvi, ne sme odbiti DDV, ki nastane v državah članicah potrošnje, v skladu s členom 168 te direktive. Ne glede na člen 1, točka (1), Direktive 86/560/EGS ter člen 2, točka (1), člen 3 in člen 8(1), točka (e), Direktive 2008/9/ES se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo DDV v skladu z navedenima direktivama. Člen 2(2) in (3) ter člen 4(2) Direktive 86/560/EGS se ne uporabljata za vračila v zvezi z blagom, zajetim v tej posebni ureditvi.“;

(13) v členu 369w se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v zvezi s svojimi obdavčljivimi dejavnosti, zajetimi v tej posebni ureditvi, ne sme odbiti DDV, ki nastane v državah članicah potrošnje, v skladu s členom 168 te direktive. Ne glede na člen 1, točka (1), Direktive 86/560/EGS ter člen 2, točka (1), člen 3 in člen 8(1), točka (e), Direktive 2008/9/ES se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo DDV v skladu z navedenima direktivama. Člen 2(2) in (3) ter člen 4(2) Direktive 86/560/EGS se ne uporabljata za vračila v zvezi z blagom, zajetim v tej posebni ureditvi.“.

Člen 2

Spremembe Direktive 2006/112/ES z učinkom od 1. januarja 2025

Direktiva 2006/112/ES se spremeni:

(1) v členu 14(4) se točka (1)(a) nadomesti z naslednjim:

- „(a) dobava blaga je opravljena za davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV v skladu s členom 3(1), ali za katero koli drugo osebo, ki ni davčni zavezanec, ali dobava je dobava rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki jih obdavčljivi preprodajalec dobavi kateremu koli drugemu davčnemu zavezancu, pri čemer je blago predmet DDV v skladu s posebnimi ureditvami iz naslova XII, poglavje 4, oddelek 2, te direktive.“;
- (2) člen 14a se spremeni:
- (a) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:
- „2. Kadar davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, omogoča dobavo blaga znotraj Skupnosti, ki jo opravi davčni zavezanec, se šteje, da je to blago prejel in dobavil davčni zavezanec, ki omogoča dobavo.“;
- (b) dodata se naslednja odstavka 3 in 4:
- „3. Kadar davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, omogoča prenos blaga v drugo državo članico v skladu s členom 17(1), ki jo opravi davčni zavezanec, in to blago ni investicijsko blago, kot ga opredeljuje država članica, v katero se blago odpošlje ali odpelje v skladu s členom 189, točka (a), ali blago, v zvezi s katerim v tej državi članici ni pravice do popolnega odbitka, se šteje, da je to blago prejel in dobavil davčni zavezanec, ki omogoča dobavo.
4. Kadar davčni zavezanec, ki ima sedež samo v eni državi članici, z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, omogoča dobavo blaga samo v tej državi članici brez odpošiljanja ali prevoza ali z odpošiljanjem ali prevozom, ki se začne in konča v tej državi članici, se ne šteje, da je ta davčni zavezanec prejel in dobavil navedeno blago.“;
- (3) vstavi se naslednji člen 28a:

„Člen 28a

Ne glede na člen 28 se šteje, da je davčni zavezanec, ki z uporabo elektronskega vmesnika, kot je platforma, portal ali podobno, omogoča kratkoročno oddajanje nastanitve v najem, kot je navedeno v členu 135(3), ali prevoz potnikov, sam prejel in opravil te storitve, kadar je oseba, ki opravlja te storitve:

- (a) oseba, ki nima sedeža in ni identificirana za DDV v državi članici;
- (b) oseba, ki ni davčni zavezanec;
- (c) davčni zavezanec, ki dobavlja blago ali opravlja storitve, pri katerih nima pravice do odbitka DDV;
- (d) pravna oseba, ki ni davčni zavezanec;
- (e) davčni zavezanec, za katerega velja skupna pavšalna ureditev za kmete;
- (f) davčni zavezanec, za katerega velja posebna ureditev za mala podjetja.“;
- (4) člen 35 se črta;

- (5) v naslovu V, poglavje 1, se doda naslednji oddelek 5:

„Oddelek 5

Dobava umetniških predmetov in starin, dobavljenih v skladu s posebno ureditvijo za obdavčljive preprodajalce

Člen 39a

Kraj dobave umetniških predmetov in starin, ki se dobavijo brez odpošiljanja ali prevoza ali z odpošiljanjem ali prevozom, ki se začne in konča v isti državi članici, in se dobavijo v skladu s posebno ureditvijo iz naslova XII, poglavje 4, oddelek 2, pododdelek 1, je kraj, kjer ima pridobitelj sedež, stalno ali običajno prebivališče.“;

- (6) vstavi se naslednji člen 46a:

„Člen 46a

Kraj opravljanja storitve omogočanja, ki jo opravi platforma, portal ali podobno sredstvo za osebo, ki ni davčni zavezanec, je kraj, kjer se opravi osnovna transakcija v skladu z določbami te direktive.“;

- (7) v členu 135 se doda naslednji odstavek 3:

„3. Oddajanju nastanitve v neprekinjen najem za največ 45 dni z opravljanjem drugih pomožnih storitev ali brez njih se pripisuje podobna funkcija kot hotelskemu sektorju.“;

- (8) člen 136a se nadomesti z naslednjim:

„Člen 136a

Kadar se šteje, da je davčni zavezanec prejel in dobavil blago v skladu s členom 14a(2) ali (3), države članice davčnemu zavezancu oprostijo plačilo davka za dobavo navedenega blaga.“;

- (9) vstavi se naslednji člen 136b:

„Člen 136b

Kadar se šteje, da je davčni zavezanec prejel in opravil storitve v skladu s členom 28a, države članice davčnemu zavezancu oprostijo plačilo davka za opravljanje navedenih storitev.“;

- (10) v členu 143 se vstavi naslednji odstavek 1a:

„1a. Za namene oprostitve iz odstavka 1, točka (ca), Komisija sprejme izvedbeni akt za uvedbo posebnih ukrepov za preprečevanje nekaterih vrst davčnih utaj ali izogibanja davkom, med drugim s povezavo edinstvene številke pošiljke z ustrezno identifikacijsko številko za DDV iz člena 369q.

Ta izvedbeni akt se sprejme v skladu s postopkom pregleda iz člena 5 Uredbe (EU) št. 182/2011*, odbor za ta namen pa je odbor, ustanovljen v skladu s členom 58 Uredbe (EU) št. 904/2010±.

* Uredba (EU) št. 182/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. februarja 2011 o določitvi splošnih pravil in načel, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije (UL L 55, 28.2.2011, str. 13).

±Uredba Sveta (EU) št. 904/2010 z dne 7. oktobra 2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost (UL L 268, 12.10.2010, str. 1).“;

- (11) vstavi se naslednji člen 172a:

„Člen 172a

Kadar se šteje, da je davčni zavezanec prejel in opravil storitve v skladu s členom 28a, te dobave ne vplivajo na pravico tega davčnega zavezanca do odbitka, ne glede na to, ali gre za opravljanje storitev, za katero je DDV odbiten, ali ne.“;

- (12) člen 194 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 194

1. Brez poseganja v člena 195 in 196 lahko države članice, kadar obdavčljivo dobavo blaga ali izvajanje storitev opravlja davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici, v kateri je DDV dolgovan, dovolijo, da je davčni zavezanec, ki je dolžen plačati DDV, oseba, kateri se opravi dobava blaga ali storitev, če je že identificirana v tej državi članici.

2. Odstavek 1 se ne uporablja za dobave blaga, ki jih opravi obdavčljivi preprodajalec, kot je opredeljen v členu 311(1), točka (5), kadar je blago predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo iz naslova XII, poglavje 4, oddelek 2, te direktive.“;

- (13) v členu 222 se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Za blago, dobavljeno v skladu s pogoji iz člena 138, ali dobave blaga ali storitev, za katere DDV plača pridobitelj ali prejemnik v skladu s členoma 194 in 196, se račun izda najpozneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.“;

- (14) člen 242a se spremeni:

- (a) vstavi se naslednji odstavek 1a:

„1a. Kadar davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika, kot je platforma, portal ali podobno sredstvo, omogoča kratkoročno oddajanje nastanitve v najem ali prevoz potnikov in se ne šteje v skladu s členom 28a, da je te storitve sam prejel in opravil, je davčni zavezanec, ki omogoča opravljanje storitev, dolžan voditi evidence o teh storitvah.“;

- (b) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Evidence iz odstavkov 1 in 1a morajo biti zadevnim državam članicam na njihovo zahtevo na voljo v elektronski obliki.

Te evidence se morajo hraniti deset let po poteku leta, v katerem je bila opravljena transakcija.“;

(15) v členu 262(1) se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) davčni zavezanci in pravne osebe, ki niso davčni zavezanci, so pa identificirane za DDV, katerim je ta davčni zavezanec, identificiran za DDV, dobavil blago ali zanje opravil storitve, ki niso blago oziroma storitve, oproščene plačila DDV v državi članici, kjer je transakcija obdavčljiva, in za katere je pridobitelj oziroma prejemnik dolžan plačati davek v skladu s členoma 194 in 196.“;

(16) v členu 306 se doda naslednji odstavek 3:

„3. Posebna ureditev iz odstavka 1 tega člena se ne uporablja za storitve, opravljene v skladu s členom 28a.“;

(17) v naslovu XII se naslov poglavja 6 nadomesti z naslednjim:

„POGLAVJE 6

Posebne ureditve za davčne zavezance, ki opravljajo storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, ali ki prodajajo blago na daljavo, opravljajo nekatere domače dobave blaga ali opravljajo prenose lastnih sredstev“;

(18) člen 365 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 365

V obračunu DDV se navedejo individualna identifikacijska številka DDV za uporabo te posebne ureditve in za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost plačila DDV, skupna vrednost opravljenih storitev, zajetih v tej posebni ureditvi, za katere je v davčnem obdobju nastal obdavčljivi dogodek, brez DDV ter skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po davčnih stopnjah. V obračunu se morajo navesti tudi uporabljene stopnje DDV in skupni znesek dolgovanega DDV.

Kadar so po datumu, na katerega je v skladu s členom 364 bilo treba predložiti obračun DDV, potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se te spremembe vključijo v enega od naslednjih obračunov v treh letih od datuma, na katerega je v skladu s členom 364 bilo treba predložiti prvotni obračun. V takem naslednjem obračunu se opredelijo ustrezna država članica potrošnje, davčno obdobje in znesek DDV, za katerega se zahtevajo kakršne koli spremembe.“;

(19) v naslovu XII, poglavje 6, se naslov oddelka 3 nadomesti z naslednjim:

„Oddelek 3

Posebna ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti, za določene dobave blaga v državi članici, opravljene s strani davčnega zavezanca, ki v tej državi članici ni identificiran za DDV, ali prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo, in za storitve, ki jih za osebe, ki niso davčni zavezanci, opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež v Skupnosti, vendar ne v državi članici potrošnje“;

(20) v členu 369a se točka (3) spremeni:

(a) točka (c) se nadomesti z naslednjim:

„(c) v primeru dobave blaga, ki jo opravi davčni zavezanec, ki omogoča takšno dobavo v skladu s členom 14a(2), če se odpošiljanje ali prevoz dobavljenega blaga začne in konča v isti državi članici ter če je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti

v skladu s členom 3(1) niso predmet DDV, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec, navedeno državo članico;“;

(b) dodata se naslednji točki (d) in (e):

„(d) v primeru dobave blaga v skladu s členi 36, 37 in 39, če je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu s členom 3(1) niso predmet DDV, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec, navedeno državo članico, za katero se šteje, da je bila v njej opravljena dobava;

(e) v primeru dobave blaga, če se dobavi brez odpošiljanja ali prevoza ali če se odpošiljanje dobavljenega blaga začne in konča v isti državi članici, če je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu s členom 3(1) niso predmet DDV, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec, navedeno državo članico;“;

(21) člen 369b se nadomesti z naslednjim:

„Člen 369b

Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve naslednjim davčnim zavezancem:

(a) davčnemu zavezancu, ki prodaja blago na daljavo znotraj Skupnosti;

(b) za namene te posebne ureditve in brez poseganja v člen 14a(2), davčnemu zavezancu, ki omogoča dobavo blaga v skladu s členom 14a(2) brez odpošiljanja ali prevoza ali z odpošiljanjem prevoza, ki se začne in konča v isti državi članici, če je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu s členom 3(1) niso predmet DDV, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;

(c) davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v državi članici potrošnje in opravlja storitve za osebo, ki ni davčni zavezanec;

(d) davčnemu zavezancu, ki ni identificiran v državi članici, v kateri je blago predmet DDV, in dobavlja blago v skladu s členi 36, 37 in 39 davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu s členom 3(1) niso predmet DDV, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;

(e) davčnemu zavezancu, ki ni identificiran v državi članici, v kateri je blago predmet DDV, in dobavlja blago brez odpošiljanja ali prevoza ali z odpošiljanjem, ki se začne in konča v isti državi članici, kateremu koli od naslednjih:

(a) davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV v skladu s členom 3(1), ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;

(b) kateremu koli davčnemu zavezancu, kadar je dobava dobava rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, pri čemer je blago predmet DDV v skladu z maržno ureditvijo iz členov 312 do 325.

Ta posebna ureditev se uporablja za vse blago ali storitve, ki jih v Skupnosti dobavi zadevni davčni zavezanec.“;

(22) člen 369g se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Obračun DDV vsebuje identifikacijsko številko za DDV iz člena 369d in za vsako državo članico potrošnje skupno vrednost brez DDV, veljavne stopnje DDV, kadar je to ustrezno, skupni znesek pripadajočega DDV, kadar je to ustrezno, in sicer razdeljen po davčnih stopnjah, in skupni znesek DDV, ki ga je treba plačati, za naslednje dobave, zajete v tej posebni ureditvi, za katere je v davčnem obdobju nastal obdavčljivi dogodek:

- (a) prodaja blaga na daljavo znotraj Skupnosti;
- (b) za namene te posebne ureditve in brez poseganja v člen 14a(2), dobave blaga v skladu s členom 14a(2), če se odpošiljanje ali prevoz tega blaga začne in konča v isti državi članici, če je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu s členom 3(1) niso predmet DDV, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;
- (c) opravljanje storitev;
- (d) dobave blaga v skladu s členi 36, 37 in 39, če je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu s členom 3(1) niso predmet DDV, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;
- (e) dobave blaga, če se dobavi brez odpošiljanja ali prevoza ali če se odpošiljanje začne in konča v isti državi članici, če je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu s členom 3(1) niso predmet DDV, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec.

Obračun DDV vključuje tudi spremembe v zvezi s preteklimi davčnimi obdobji, kot je določeno v odstavku 4 tega člena.“;

(b) odstavek 2 se nadomesti z naslednjim:

„2. Kadar je blago odposlano ali prepeljano v državah članicah ali iz držav članic, ki niso države članice identifikacije, obračun DDV za vsako državo članico, v kateri oziroma iz katere se blago odpošlje ali odpelje, vključuje tudi skupno vrednost brez DDV, veljavne stopnje DDV, kadar je to ustrezno, skupni znesek pripadajočega DDV, kadar je to ustrezno, in sicer razdeljen po davčnih stopnjah, in skupni znesek dolgovanega DDV, za naslednje dobave, zajete v tej posebni ureditvi:

- (a) prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti, razen blaga, ki ga je prodal davčni zavezanec v skladu s členom 14a(2);
- (b) prodajo blaga na daljavo znotraj Skupnosti in dobave blaga, če se odpošiljanje ali prevoz tega blaga začne in konča v isti državi članici in blago dobavi davčni zavezanec v skladu s členom 14a(2) davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu s členom 3(1) niso predmet DDV, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;

- (c) dobave blaga v skladu s členi 36, 37 in 39, če je to blago dobavljeno davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti v skladu s členom 3(1) niso predmet DDV, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec;
- (d) dobave blaga davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katerega oziroma katere pridobitve blaga znotraj Skupnosti niso predmet DDV v skladu s členom 3(1), ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec, če se odpošiljanje začne in konča v isti državi članici.

V zvezi z dobavami iz točke (a) obračun DDV vključuje, če je na voljo, tudi individualno identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, ki jo dodeli vsaka od teh držav članic, iz katere se blago odpošlje ali odpelje.

V zvezi z dobavami iz točke (b) obračun DDV vključuje, če je na voljo, tudi individualno identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, ki jo dodeli vsaka od teh držav članic, iz katere se blago odpošlje ali odpelje.

Obračun DDV vključuje informacije iz tega odstavka, razčlenjene po državah članicah potrošnje.“;

- (c) vstavi se naslednji odstavek 2a:

„2a. Zahteva po zagotavljanju informacij iz odstavka 2 se uporablja tudi za dobave blaga brez odpošiljanja ali prevoza, opravljene v državi članici, ki ni država članica identifikacije.“;

- (d) odstavek 3 se nadomesti z naslednjim:

„3. Če ima davčni zavezanec, ki opravlja storitve, zajete v tej posebni ureditvi, eno ali več drugih stalnih poslovnih enot poleg poslovne enote v državi članici identifikacije, iz katerih opravlja storitve, obračun DDV vključuje tudi skupno vrednost brez DDV, veljavne stopnje DDV, kadar je to ustrezno, skupni znesek pripadajočega DDV, kadar je to ustrezno, in sicer razdeljen po davčnih stopnjah, in skupni znesek dolgovanega DDV takih opravljenih storitev, in sicer za vsako državo članico, v kateri ima poslovno enoto, ter individualno identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko te poslovne enote, razčlenjeno po državah članicah potrošnje.“;

- (e) odstavek 4 se nadomesti z naslednjim:

„4. Kadar so po datumu, na katerega je v skladu s členom 369f bilo treba predložiti obračun DDV, potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se te spremembe vključijo v enega od naslednjih obračunov v treh letih od datuma, na katerega je v skladu s členom 369f bilo treba predložiti prvotni obračun. V takem naslednjem obračunu se opredelijo ustrezna država članica potrošnje, davčno obdobje in znesek DDV, za katerega se zahtevajo kakršne koli spremembe.“;

- (23) v členu 369m se doda naslednji odstavek 4:

„4. Ne glede na odstavek 1 države članice od davčnega zavezanca, ki deluje kot domnevni dobavitelj v skladu s členom 14a(1), zahtevajo, da to posebno ureditev uporabi za vso svojo prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga.“;

- (24) člen 369p se spremeni:

- (a) v odstavku 1 se doda naslednja točka (e):
„(e) status davčnega zavezanca, za katerega se šteje, da je prejel in dobavil blago v skladu s členom 14a(1).“;
- (b) v odstavku 3 se doda naslednja točka (f):
„(f) status davčnega zavezanca, za katerega se šteje, da je prejel in dobavil blago v skladu s členom 14a(1).“;
- (25) člen 369r se spremeni:
- (a) v odstavku 1 se točka (d) nadomesti z naslednjim:
„(d) če ta davčni zavezanec neprenehoma krši pravila v zvezi s to posebno ureditvijo in če uporaba te ureditve ni obvezna v skladu s členom 369m(4).“;
- (b) v odstavku 3 se točka (d) nadomesti z naslednjim:
„(d) če ta davčni zavezanec neprenehoma krši pravila v zvezi s to posebno ureditvijo in če uporaba te ureditve ni obvezna v skladu s členom 369m(4).“;
- (c) vstavi se nov odstavek 4:
„4. Kadar je uporaba posebne ureditve v skladu s členom 369m(4) obvezna, davčni zavezanec pa pravila v zvezi s to posebno ureditvijo neprenehoma krši, države članice identifikacije sprejmejo ustrezne ukrepe, vendar ne črtanja iz identifikacijskega registra.“;
- (26) v členu 369t se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:
„2. Kadar so po datumu, na katerega je v skladu s členom 369s bilo treba predložiti obračun DDV, potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se te spremembe vključijo v enega od naslednjih obračunov v treh letih od datuma, na katerega je v skladu s členom 369s bilo treba predložiti prvotni obračun. V takem naslednjem obračunu se opredelijo ustrezna država članica potrošnje, davčno obdobje in znesek DDV, za katerega se zahtevajo kakršne koli spremembe.“;
- (27) v naslovu XII, poglavje 6, se doda naslednji oddelek 5:

„Oddelek 5

Posebna ureditev za prenose lastnega blaga

Člen 369xa

Za namene tega oddelka in brez poseganja v druge določbe Skupnosti se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

- (1) ‚prenos lastnega blaga‘ pomeni prenos blaga v drugo državo članico v skladu s členom 17(1), vključno s prenosi v skladu s členom 14a(3), ne vključuje pa prenosov investicijskega blaga, kot ga opredeljuje država članica, v katero se blago odpošlje ali odpelje v skladu s členom 189(a), ali blaga, v zvezi s katerim v tej državi članici ni pravice do popolnega odbitka;
- (2) ‚država članica identifikacije‘ pomeni državo članico, na ozemlju katere ima davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti ali, če nima sedeža dejavnosti v Skupnosti, v kateri ima stalno poslovno enoto.

Če davčni zavezanec nima sedeža dejavnosti v Skupnosti, ima pa več kot eno stalno poslovno enoto v Skupnosti, je država članica identifikacije država s stalno poslovno enoto, v kateri davčni zavezanec prijavi uporabo te posebne ureditve. Davčni zavezanec je vezan na to odločitev v tekočem koledarskem letu in dveh naslednjih koledarskih letih.

Kadar davčni zavezanec nima sedeža svoje dejavnosti v Skupnosti in v njej nima stalne poslovne enote, je država članica identifikacije tista država članica, v kateri se začne odpošiljanje ali prevoz blaga. Kadar obstaja več kot ena država članica, v kateri se začne odpošiljanje ali prevoz blaga, davčni zavezanec navede, katera od teh držav članic je država članica identifikacije. Davčni zavezanec je vezan na to odločitev v tekočem koledarskem letu in dveh naslednjih koledarskih letih.

Člen 369xb

Države članice dovolijo uporabo te posebne ureditve vsem davčnim zavezancem, ki izvajajo prenose lastnega blaga.

Ta posebna ureditev se uporablja za vse prenose lastnega blaga, ki jih izvaja davčni zavezanec, registriran za to ureditev.

Člen 369xc

Davčni zavezanec državi članici identifikacije prijavi začetek in prenehanje svojih obdavčljivih dejavnosti, zajetih v tej posebni ureditvi, ali z njimi povezane spremembe, zaradi katerih ne izpolnjuje več pogojev, potrebnih za uporabo te posebne ureditve. Takšno prijavo davčni zavezanec predloži v elektronski obliki.

Člen 369xd

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, je za obdavčljive transakcije po tej ureditvi identificiran za namene DDV samo v državi članici identifikacije. V ta namen država članica uporabi individualno identifikacijsko številko DDV, ki je že bila dodeljena davčnemu zavezancu v zvezi z njegovimi obveznostmi po notranjem sistemu.

Člen 369xe

Država članica identifikacije davčnega zavezanca izključi iz posebne ureditve v naslednjih primerih:

- (a) če davčni zavezanec sporoči, da prenosov lastnega blaga, zajetih v tej posebni ureditvi, ne opravlja več;
- (b) če se lahko kako drugače sklepa, da so se obdavčljive dejavnosti davčnega zavezanca, zajete v tej posebni ureditvi, končale;
- (c) če zadevni davčni zavezanec ne izpolnjuje več pogojev, potrebnih za uporabo te posebne ureditve;
- (d) če zadevni davčni zavezanec neprenehoma krši pravila te posebne ureditve;

Člen 369xf

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, državi članici identifikacije z elektronskimi sredstvi predloži obračun DDV za vsak mesec, ne glede na to, ali so bili prenos blaga, zajeti v tej posebni ureditvi, opravljeni ali ne. Obračun DDV se predloži do konca meseca po poteku davčnega obdobja, na katerega se obračun nanaša.

Člen 369xg

1. V obračunu DDV se navede identifikacijska številka DDV iz člena 369xd in za vsako državo članico, v katero se blago odpošlje ali prenese, skupna vrednost prenosov, zajetih v tej posebni ureditvi, za katere je v davčnem obdobju nastal obdavčljivi dogodek, brez DDV.

Obračun DDV vključuje tudi spremembe v zvezi s preteklimi davčnimi obdobji, kot je določeno v odstavku 3 tega člena.

2. Kadar je blago odposlano ali odpeljeno iz držav članic, ki niso država članica identifikacije, obračun DDV vključuje tudi skupno vrednost prenosov, zajetih v tej posebni ureditvi, brez DDV za vsako državo članico, iz katere se tako blago odpošlje ali odpelje.

Obračun DDV vključuje, če je na voljo, tudi individualno identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, ki jo dodeli vsaka od držav članic, iz katere se blago odpošlje ali odpelje. Obračun DDV vključuje informacije iz tega odstavka, razčlenjene po državah članicah, v katere se blago odpošlje ali odpelje.

3. Kadar so po datumu, na katerega je v skladu s členom 369xf bilo treba predložiti obračun DDV, potrebne kakršne koli spremembe tega obračuna, se te spremembe vključijo v enega od naslednjih obračunov v treh letih od datuma, na katerega je v skladu s členom 369xf bilo treba predložiti prvotni obračun. V takem naslednjem obračunu se opredelijo ustrezna država članica, v katero se blago odpošlje ali odpelje, davčno obdobje in davčna osnova, za katerega se zahtevajo kakršne koli spremembe.

Člen 369xh

1. V obračunu DDV so zneski navedeni v eurih.

Države članice, ki niso uvedle eura, lahko predpišejo, da se obračun DDV izpolni v njihovih nacionalnih valutah.

Če so bile dobave blaga ali opravljene storitve zaračunane v drugih valutah, davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v obračunu DDV uporabi menjalni tečaj zadnjega dne davčnega obdobja.

2. Menjava se izvede na podlagi menjalnih tečajev, ki jih Evropska centralna banka objavi za zadevni dan, ali, če na ta dan ni objave, za naslednji dan objave.

Člen 369xi

Za namene te posebne ureditve je pridobitev blaga znotraj Skupnosti v državi članici, v katero se blago odpošlje ali odpelje, oproščena.

Člen 369xj

Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v zvezi s svojimi obdavčljivimi dejavnostmi, zajetimi v tej posebni ureditvi, v obračunu DDV po tej ureditvi ne sme prijaviti DDV, ki ga ima pravico odbiti v skladu s členom 168 te direktive v državah članicah, v katere ali iz katerih se blago odpošlje ali odpelje. Ne glede na člen 1, točka (1), Direktive 86/560/EGS ter člen 2, točka (1), člen 3 in člen 8(1), točka (e), Direktive 2008/9/ES se temu davčnemu zavezancu odobri vračilo DDV v skladu z navedenima direktivama. Člen 2(2) in (3) ter člen 4(2) Direktive 86/560/EGS se ne uporabljata za vračila v zvezi z blagom, zajetim v tej posebni ureditvi.

Če mora biti davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v državi članici registriran za dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi, v obračunu DDV, ki ga predloži v skladu s členom 250, odbije zneske DDV, ki jih mora v tej državi članici plačati v zvezi z v tej državi dobavljenim blagom ali opravljenimi storitvami.

Člen 369xk

1. Davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, vodi evidence o prenosih lastnega blaga, zajetih v tej posebni ureditvi. Te evidence morajo biti dovolj natančne, da lahko davčni organi držav članic, iz katerih in v katere je bilo blago odposlano ali odpeljano, preverijo, ali je obračun DDV pravilen.

2. Evidence iz odstavka 1 morajo biti državi članici, iz katere in v katero je bilo blago odposlano ali odpeljano, in državi članici identifikacije na zahtevo na voljo v elektronski obliki.

Evidence je treba hraniti pet let od 31. decembra tistega leta, v katerem je bil prenos lastnega blaga opravljen.“.

Člen 3

Spremembe Direktive 2006/112/ES z učinkom od 1. januarja 2026

Direktiva 2006/112/ES se spremeni:

- (1) v členu 243 se črta odstavek 3;
- (2) v členu 262 se črta odstavek 2.

Člen 4

Spremembe Direktive 2006/112/ES z učinkom od 1. januarja 2028

Direktiva 2006/112/ES se spremeni:

- (1) v členu 42 se točka (b) nadomesti z naslednjim:
„(b) pridobitelj je izpolnil obveznosti iz člena 265 v zvezi s prenosom podatkov o pridobitvah blaga znotraj Skupnosti.“;
- (2) v členu 138 se odstavek 1a nadomesti z naslednjim:
„1a. Oprostitev iz odstavka 1 tega člena se ne uporablja, če dobavitelj ni izpolnil obveznosti sporočanja podatkov o transakcijah znotraj Skupnosti iz členov 262 in 263 ali če poslani podatki ne vsebujejo pravih informacij v zvezi z zadevno

dobavo, kot zahteva člen 264, razen če dobavitelj neizpolnjevanje svoje obveznosti ustrezno utemelji pristojnim organom.“;

(3) člen 218 se nadomesti z naslednjim:

„Za namene te direktive se računi izdajajo v strukturirani elektronski obliki. Vendar lahko države članice račune za transakcije, za katere ne veljajo obveznosti poročanja iz naslova XI, poglavje 6, sprejmejo v obliki papirnatih dokumentov ali drugi obliki. Države članice dovolijo izdajanje elektronskih računov, ki so v skladu z evropskim standardom o izdajanju elektronskih računov in seznamom sintaks v skladu z Direktivo 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta. Izdajanje elektronskih računov s strani davčnih zavezancev in pošiljanje teh računov ne bi smela biti pogojena s predhodnim obveznim strinjanjem ali preverjanjem s strani davčnih uprav.“;

(4) v členu 222 se prvi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Za blago, dobavljeno v skladu s pogoji iz člena 138, ali dobave blaga ali storitev, za katere DDV plača pridobitelj ali prejemnik v skladu s členoma 194 in 196, se račun izda najpozneje drugi delovni dan po obdavčljivem dogodku.“;

(5) člen 223 se črta;

(6) v členu 226 se dodajo naslednje točke (16), (17) in (18):

„(16) v primeru korektivnega računa zaporedno številko, s katero je opredeljen popravljeni račun, kot je navedena v točki (2);

(17) številko IBAN dobaviteljevega ali izvajalčevega bančnega računa, na katerega bo knjiženo plačilo računa. Če številka IBAN ni na voljo, kateri koli drug identifikator, s katerim je nedvoumno opredeljen bančni račun, na katerega bo knjiženo plačilo računa;

(18) datum, na katerega je treba plačati dobavo blaga ali opravljanje storitev, ali, če so dogovorjena delna plačila, datum in znesek posameznega plačila.“;

(7) v naslovu XI se naslov poglavja 6 nadomesti z naslednjim:

„POGLAVJE 6

Zahteve za digitalno poročanje“;

(8) v naslovu XI, poglavje 6, se vstavi naslednji naslov oddelka 1:

„**Oddelek 1**

Zahteve za digitalno poročanje pri čezmejni dobavi blaga in opravljanju storitev za plačilo med davčnimi zavezanci“;

(9) člen 262 se spremeni:

(a) v odstavku 1 se uvodno besedilo nadomesti z naslednjim:

„Vsak davčni zavezanec, identificiran za DDV, državi članici, v kateri ima sedež ali je identificiran za namene DDV, za vsako dobavo in prenos blaga, ki ju je opravil v skladu s členom 138, vsako pridobitev blaga znotraj Skupnosti v skladu s členom 20 ter vsako opravljeno storitev, obdavčljivo v državi članici, ki ni država članica, v kateri ima izvajalec sedež, predloži podatke, v katerih so navedeni:“;

(10) člen 263 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 263

1. Podatki iz člena 262(1) se pošljejo za vsako posamično transakcijo, ki jo je opravil davčni zavezanec, najpozneje dva delovna dneva po izdaji računa ali po datumu, ko bi račun moral biti izdan, če davčni zavezanec ne izpolni obveznosti izdaje računa. Podatke pošlje davčni zavezanec ali tretja oseba za njegov račun. Države članice zagotovijo elektronska sredstva za predložitev teh podatkov.

Države članice dovolijo pošiljanje podatkov z elektronskih računov, ki so v skladu z evropskim standardom o izdajanju elektronskih računov in seznamom sintaks v skladu z Direktivo 2014/55/EU Evropskega parlamenta in Sveta.

Države članice lahko dovolijo pošiljanje podatkov z elektronskih računov z uporabo drugih oblik zapisa podatkov, ki zagotavljajo interoperabilnost z evropskim standardom o izdajanju elektronskih računov.

2. Enotno elektronsko sporočilo za zagotavljanje podatkov iz odstavka 1 se določi v skladu s postopkom iz člena 58(2) Uredbe (EU) št. 904/2010.“;

(11) člen 264 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 264

Podatki, poslani v skladu s členom 263, vsebujejo vse naslednje:

- (a) informacije iz člena 226, točke (1) do (4), (6), (8) do (11a), (16), (17) in (18);
- (b) za dobave v obliki prenosov blaga v drugo državo članico iz člena 138(2), točka (c), skupno vrednost dobave, določeno v skladu s členom 76.“;

(12) člen 265 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 265

V primerih pridobitev blaga znotraj Skupnosti iz člena 42 mora davčni zavezanec, identificiran za DDV v državi članici, ki mu je izdala identifikacijsko številko DDV, pod katero je opravil te pridobitve, v podatkih, ki jih pošlje, jasno navesti naslednje informacije:

- (a) svojo identifikacijsko številko DDV v tej državi članici, pod katero je opravil pridobitev in kasnejšo dobavo blaga;
- (b) identifikacijsko številko DDV, pod katero je v državi članici, v kateri se je odpošiljanje ali prevoz blaga končalo, identificirana oseba, kateri je davčni zavezanec opravil kasnejšo dobavo;
- (c) vrednost, brez DDV, vsake dobave, ki jo je opravil davčni zavezanec v državi članici, v kateri se je odpošiljanje ali prevoz blaga končalo.“;

(13) člen 266 se črta;

(14) člen 267 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 267

Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da osebe, za katere se šteje, da so v skladu s členom 194 ali 204 dolžne plačati DDV namesto davčnega zavezanca, ki

nima sedeža na njihovem ozemlju, izpolnjujejo obveznost predložitve podatkov, določeno v tem poglavju.“;

(15) člen 268 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 268

Države članice zahtevajo, da davčni zavezanci, ki na njihovem ozemlju opravijo pridobitve blaga znotraj Skupnosti ali transakcije, ki se tako obravnavajo v skladu s členom 21 ali 22, predložijo podatke o teh transakcijah, kot je določeno v tem poglavju.“;

(16) členi 269, 270 in 271 se črtajo;

(17) v naslovu XI, poglavje 6, se vstavi naslednji oddelek 2:

„Oddelek 2

Zahteve za digitalno poročanje pri dobavah blaga in opravljanju storitev za plačilo med davčnimi zavezanci na ozemlju države članice

Člen 271a

1. Države članice lahko zahtevajo, da davčni zavezanci, identificirani za DDV na njihovem ozemlju, njihovim davčnim organom elektronsko pošljejo podatke o dobavah blaga in opravljanju storitev za plačilo drugim davčnim zavezancem na njihovem ozemlju.

2. Države članice lahko zahtevajo, da davčni zavezanci, identificirani za DDV na njihovem ozemlju, njihovim davčnim organom elektronsko pošljejo podatke o obdavčljivih transakcijah, ki niso navedene v odstavku 1 tega člena in členu 262.

Člen 271b

Kadar država članica zahteva pošiljanje podatkov v skladu s členom 271a, davčni zavezanec ali tretja oseba za račun davčnega zavezanca te podatke pošlje za vsako posamično transakcijo najpozneje dva delovna dneva po izdaji računa ali po datumu, ko bi račun moral biti izdan, če davčni zavezanec ne izpolni obveznosti izdaje računa. Države članice dovolijo pošiljanje podatkov z elektronskih računov, ki so v skladu z evropskim standardom o izdajanju elektronskih računov in seznamom sintaks v skladu z Direktivo 2014/55/EU.

Države članice lahko dovolijo pošiljanje podatkov z elektronskih računov v drugih oblikah zapisa podatkov.

Člen 271c

Komisija na podlagi informacij, ki jih zagotovijo države članice, najpozneje do 31. marca 2033 Svetu predloži poročilo o delovanju nacionalnih zahtev za poročanje iz tega oddelka. Komisija v tem poročilu oceni potrebo po nadaljnjih usklajevalnih ukrepih in po potrebi pripravi ustrezen predlog za take ukrepe.“;

(18) člen 273 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 273

Države članice lahko določijo še druge obveznosti, za katere menijo, da so potrebne za pravilno pobiranje DDV in za preprečevanje utaj, ob upoštevanju zahteve po enakem obravnavanju domačih transakcij in transakcij, ki jih opravljajo davčni zavezanci med državami članicami, pod pogojem, da takšne obveznosti v trgovini med državami članicami ne zahtevajo formalnosti pri prehodu meja.

Možnost iz prvega odstavka se ne more uporabljati za nalaganje dodatnih obveznosti v zvezi z izdajanjem računov, ki presegajo obveznosti iz poglavja 3, ali za uvedbo dodatnih obveznosti poročanja, ki presegajo obveznosti iz naslova XI, poglavje 6.“;

Člen 5

Prenos

1. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 1 te direktive, do 31. decembra 2023. O tem takoj obvestijo Komisijo.

Države članice te predpise uporabljajo od 1. januarja 2024.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 2 te direktive, do 31. decembra 2024.

Države članice te predpise uporabljajo od 1. januarja 2025.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

3. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 3 te direktive, do 31. decembra 2025.

Države članice te predpise uporabljajo od 1. januarja 2026.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

4. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 4 te direktive, do 31. decembra 2027.

Te predpise začnejo uporabljati 1. januarja 2028.

Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

5. Države članice sporočijo Komisiji besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, sprejetih na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 6

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 7

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

*Za Svet
predsednik*